

El Nou d'Octubre contra l'apartheid institucional

Banderes reivindicatives a l'inici de la manifestació de l'any passat // FOTO: L'ACCENT

La tradicional manifestació reivindicativa de la vesprada del Nou d'Octubre a València s'ha vist obligada a canviar el recorregut per primer cop en molts anys. Mentre que l'Ajuntament concentra més i més actes "culturals" al centre de València per impedir el pas dels manifestants, la Delegació de Govern espanyola ha cedit al grupscle GAV part del recorregut tradicional de la marxa nacionalista.

La Diada del Nou d'Octubre, però, és una Diada que des dels seus orígens ha estat de lluita i resistència a la ciutat de València. És així com l'esquerra independentista, en convocatòria unitària, ha assegurat que no renunciarà al carrer, així com tampoc renunciarà als símbols valencians que durant molts anys s'han intentat apropiat els regionalistes i espanyolistes del Cap i Casal.

>> Pàgina 7

Europa socorre bancs mentre precaritzza el treball i els drets

Els estats europeus estan preparant plans de rescat de les institucions bancàries que tinguin problemes a causa de la crisi hipotecària que s'ha desfermat, i mentrestant es preparen per aprovar una directiva que legalitzi la jornada de 65 hores setmanals. Per fer front a una Europa que cada cop es construeix més d'esquena als treballadors, s'anuncien mobilitzacions per la tardor.

L'ACCENT entrevistem el professor de

Dret Constitucional Gerardo Pisarello sobre l'evolució del procés de construcció europea.

A més, des de Malmö (Suècia), tenim una crònica sobre el Fòrum Social Europeu celebrat aquest mes de setembre, on moviments d'esquerres europeus han tingut l'ocasió de debatre entre ells i amb els representants d'altres pobles que hi han acudit.

>> En Profunditat 8 i 9

El Fòrum Social Europeu s'ha fet ressò de la crisi i la creixent precarització // FOTO: Gaztesarea.net

Crisi hipotecària
L'article analitza les causes que han derivat en l'actual crisi financera. A l'Estat espanyol, el sector immobiliari hi ha jugat un paper central, que per entendre cal remuntar a l'etapa del ministre Boyer.

>> Economia 10

Independentisme inuit
Els habitants de Grenlàndia tenen una cita amb les urnes el 25 de novembre que pot encarrilar el seu camí cap a la independència, tant del colonialisme danès com del nordamericà.

>> Internacional 12

Cultura i eleccions als EUA

Amb les eleccions nord-americanes a la cantonada, actors, cantants i altres referents culturals s'estan posicionant al costat d'Obama o de McCain, un ganxo per als candidats per atraure més vots.

>> Monogràfic de Cultura 14

PUNT DE MIRA

Crossmaglen

RAMON USALL LLEIDA*

La vila de Crossmaglen amb prou feines arriba als mil cinc cents habitants. Situada enmig d'un paisatge bucòlic, seria un dels paratges més tranquils del planeta si no fos per una història maltractada durant més de vuit segles per l'imperialisme britànic.

Crossmaglen tingué la dissort, quan, el 1921, Irlanda fou dividida, de quedar integrada en territori ocupat. Enlloc d'una vila relaxada i tranquil·la Crossmaglen es convertí, fruit del tractat anglo-irlandès que dividí l'illa, en la capital rebel del nord d'Irlanda, esdevenint, fins fa ben poc, el principal centre operatiu del primer batalló de la brigada de South Armagh de l'IRA, formalment Ogligh na h'Éireann, els voluntaris per Irlanda.

La proximitat de la vila amb la República d'Irlanda, el caràcter combatiu dels seus habitants i una geografia propícia, feren de Crossmaglen i els seus voltants un fortí de la resistència republicana irlandesa.

Amb l'inici dels *Troubles*, la dartera etapa fins al moment de la lluita alliberadora irlandesa, a finals dels anys 60, el nord d'Irlanda veié com pels seus carrers s'hi despleguava l'exèrcit britànic, segons deien, per aturar els enfrontaments entre les comunitats republicana i unionista. El desplegament, però, fou especialment intens a Crossmaglen, on de comunitat només n'hi convivia una, la irlandesa republicana; un fet que evidenciava que la voluntat de l'exèrcit britànic era mantenir ocupat el nord d'Irlanda, controlant la seva població més rebel.

Des d'aleshores, la simple menció de Crossmaglen ha esdevingut un malson pels soldats britànics. Recollint aquest sentir popular, la música rebel irlandesa composà la cançó *Aufwiedhersen Crossmaglen*, on per combatre la propaganda de l'exèrcit britànic, explicava el malson que patien els soldats britànics desplegats a South Armagh a mans de les Armatilles dels *bhoys* irlandesos.

Crossmaglen ocupa un lloc preminent en l'imaginari rebel irlandès. Les gestes dels seus *fighting men* han estat lloades arreu i han donat peu a una cançó que ressona en no poques celebracions republicanes: "A Crossmaglen, el foc crema de veritat, la flama patriòtica mai morirà, i quan sentis el crit de batalla, seran els combatents de Crossmaglen".

Avui, amb el procés de pau més o menys afilerat, els *fighting men from Crossmaglen* han desat el Semtex i les Armatilles, han retirat els senyals a la carretera que indicaven que treballaven ben a prop, i s'han disposat a guanyar la pau com van intentar guanyar la guerra. Això sí, sense perdre ni una mica de la seva rebel·lia. Crossmaglen continua essent la capital de la Irlanda rebel, i els seus combatents, a qui ni un exèrcit tan poderós com el britànic no ha pogut vèncer, es disposen a guanyar, per fi, una república que unifiqui tots els combats d'Irlanda. De ben segur que el seu dia arribarà. *Tiocfaidh ár lá!*

COL·LABORACIÓ JORDI BONET I MARTÍ

Ciutat Vella es rebel·la contra l'ocupació hotelera

Barcelona ha vist en els darrers anys créixer l'ocupació hotelera en funció de la seva especialització com a destí turístic i el fet d'esdevenir seu de convencions i fires internacionals (Bread and Butter, 3GSM,...). Dins de la ciutat, els barris del centre històric són els que s'han vist més afectats pel creixement d'hotels i serveis orientats al turisme que han provocat un fort impacte en el seu teixit social. D'una banda, comerços i activitats tradicionals són substituïts per serveis orientats al sector, amb un conseqüent encariment dels productes de primera necessitat, pèrdua d'espais socials i empitjorament de les condicions laborals. D'altra banda, els preus del lloguer per metre quadrat han passat de ser els més baixos a ser els més alts de tot Barcelona, i han afavorit l'expulsió dels i les residents. Finalment, la construcció d'hotels i apartaments turístics ha anat acompanyada de fenòmens d'assetjament immobiliari i de pèrdua d'equipaments en una situació d'impunitat afavorida pel mateix Ajuntament.

Les arrels del problema, cal cercar-les en l'aprovació del Pla d'hotels (1989) que permeté la seva construcció en terrenys destinats a equipaments, aduint la manca d'oferta davant la cimera olímpica. Des d'aleshores ençà, s'ha disparat la febre hotelera. Així, s'ha promogut la construcció de nous hotels com a via de penetració del capital privat als barris populars (a la zona del Besòs, el complex Diagonal Mar; a l'Hospitalet, Gran Via Sud i el conjunt del centre històric). A Ciutat Vella, el fenomen ha arribat a una situació insostenible, on la parcel·lització és cada vegada més evident. Aquest fet ha motivat la rebel·lió de les associacions de veïns i entitats contra els promotors hotelers que amb la complicitat de l'Ajuntament ofeguen el batec de la vida comunitària. Així, la lluita contra la creació de nous hotels de gamma alta ha tingut un front en cada barri de Ciutat Vella: l'Hotel Barceló, al barri del Raval; l'Hotel Vela,

a la Barceloneta; l'Hotel del Palau de la Música, al Casc Antic; i l'Hotel del carrer Magdalenes, al barri Gòtic.

L'Hotel Barceló, Raval

Situat a la polèmica illa Robadors, en una de les zones més empobrides del barri del Raval. És un hotel de quatre estrelles amb habitacions entre 160 i 200 euros i que ha costat més de 35 milions d'euros. El passat 26 de setembre la Coordinadora contra l'Especulació del Raval convocà 200 persones per protestar contra la seva inauguració. L'edificació de l'Hotel forma part d'un Pla especial no contemplat en el PERI del Raval, que ha suposat la requalificació d'una antiga zona verda, l'enderrocament dels edificis de l'illa per construir a més de l'Hotel, nous habitatges i la seu de la Filmoteca. Des de la seva aprovació s'han generalitzat les pràctiques d'assetjament immobiliari, tant contra els antics habitants dels edificis de l'illa (el cas més famós fou el del barri de Ciutat Vella) com dels edificis del costat (cas Robadors, 29)

L'hotel del Palau de la Música

L'hotel projectat al carrer Sant Pere Més Alt és en els terrenys de l'escola La Salle. La seva construcció suposarà la destrucció de dos edificis catalogats, canvi en l'alineació del carrer i la pèrdua d'espai destinats a equipaments pel barri. Per legitimar la seva construcció, els promotors amb la connivència del districte han iniciat un procés participatiu de cartó - pedra on es convidava els veïns a proposar com hauria de ser el seu acabat arquitectònic, però mantenint com a invariant que allí es construirà un hotel, el que ha motivat la retirada de l'Associació de Veïns de Casc Antic i de Veïns en Defensa de Barcelona Vella del procés i l'inici d'una campanya per demanar l'aturada del Pla.

L'hotel Vela

Despropòsit dissenyat per Ricard Bofill a primera línia de mar per a la cadena hotelera Starwood Hotels and Resorts, companyia financera de capital nord-americà. L'edifici tindrà una alçada de 88 metres i estarà situat sobre un espigó a només

20 metres del mar, el que significa un incompliment de la Llei de costes, a més de la privatització de l'espai públic de l'escullera. L'associació de veïns de l'Òstia i la Plataforma d'afectats en defensa de la Barceloneta s'han posicionat contra aquest nou hotel.

L'hotel de Magdalenes

Hotels Catalònia, empresa especialitzada en gestió d'hotels de gamma alta al centre de Barcelona, va comprar a finals de 2004 tres immobles situats entre els carrers Magdalenes i Amargós del Barri Gòtic de Barcelona. Els immobles en el moment de la compra estaven habitats per llogaters que reberen pressions perquè marxessin, mentre Hotels Catalònia negociava amb el districte la concessió de la llicència hotelera, amagant l'existència dels veïns. Actualment, Magdalenes ja seria un nou hotel, si no fos perquè des de l'any 2006, un col·lectiu que prengué el nom de guerrilla de l'habitatge ocupà els pisos que romanien buits, assessorà i acompanyà els llogaters resistents i obrí un nou espai social en els baixos de la finca, que ha esdevingut la seu de diferents iniciatives: el moviment VdeVivenda, l'Espai per a la desobediència de les Fronteres i la Promoció d'Habitatge realment públic (PHRP), i des d'on s'impulsa una campanya per exigir al districte l'aturada de la llicència hotelera; el respecte als drets dels veïns que encara hi resideixen; un espai pels moviments socials del barri davant l'expulsió d'activitats i centres de socialitat, i l'impuls de cooperatives d'habitatge en règim de cessió d'ús com a manera de desmercantilitzar l'accés a l'habitatge.

MÉS INFO:

Coordinadora contra l'especulació del Raval
[HTTP://WWW.COORDINADORARAVAL.ORG](http://www.coordinadoraraval.org)

AAVV Casc Antic

[HTTP://WWW.SOSICASCANTIC.CAT](http://www.sosicascantic.cat)

La Barceloneta amb l'aigua al coll

[HTTP://LABARCELONETAAMBEAIGUALCOLL.BLOGSPOT.COM/](http://labarcelonetaambelaiguaalcoll.blogspot.com/)

ES Magdalenes

[HTTP://WWW.MAGDALENES.NET](http://www.magdalenes.net)

L'ACCENT

Número 139. Tirada: 5.000 exemplars. Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.

Redacció València: Carrer Maldonado, 46 baixos, 46001 València
Redacció Barcelona: Carrer Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona
Adreça electrònica: ppcc@accent.cat **Subscripcions:** 646 98 16 97 **Distribució:** 615 54 47 15 **Publicitat:** 616 07 33 28

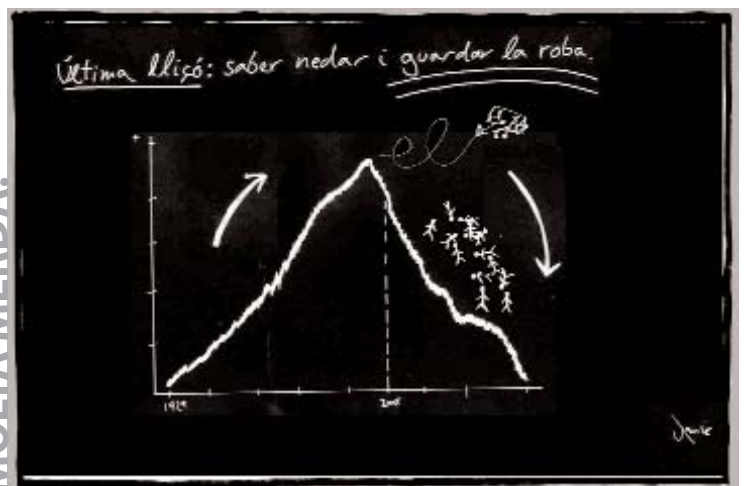
Consell de Redacció i Coordinació: Laia Altarriba, Andreu Ginés, Aure Silvestre i Arnau Urgell. **Països Catalans:** Joan Buades, Martí Cirici, Guillem Colom, Laia Creus, Pep Giner, Andrés González, Irene Jaume, Pere Habet, Francesc Miralles, Miquel Serra, Aure Silvestre, Arnau Urgell i Bel Zaballa.

Opinió: Joan Teran. **Economia:** Alex Tisminețky. **Internacional:** Ausiàs Alminyana, Laia Altarriba, Marc Lamarca i Manel López. **Cultura:** Joan Ballester, Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Felip Pineda, Héctor Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobar. **Correcció:** Mercè Mauri. **Edició gràfica:** Andreu Ginés.

Coordinació gràfica: Oriol Clavera. **Il·lustracions:** Joan Carbonell, Roger Ferriols. **Distribució:** Guillem Romero Senent.

Han col·laborat en aquest número: Inàki Alkarc, Joaquim Arrufat, Jordi Berbis, Jordi Bonet, Rafa Escobar, Marc Garcia, Marco Laurenzano, Maria Mena, Guido Ramilleni, Roger Sánchez, Ramon Usall, Montserrat Vinyets.

MOLTA MERDA!

JOAQUIM ARRUFAT*

COL·LABORACIÓ

36 o 37, quina talla per a les CUP?

En el debat estratègic que tenen les Candidatures d'Unitat Popular (CUP) davant seu, fóra bo que la polèmica se centrés en el principal debat polític de fons que ocupa l'esquerra independentista des de fa anys: quin poder construïm des de l'esquerra?

Si preguntem a qualsevol independentista d'esquerra sobre si vol o no vol la independència dels Països Catalans, tots us diran que sí. Si li preguntem després si per Països Catalans independents entén un Estat com l'espanyol o el francès, de seguida us farà ganxotes de fàstic. Els catalans i les catalanes no podem seguir ignorant que la nostra concepció històrica i cultural del poder democràtic és marcadament diferent de la dels estats constituïts que avui tenim com a referents més propers del que significa ser independents. Malauradament aquesta constatació és avui dia tan sols una intuïció. Intuïm que les pràctiques associatives i dels moviments socials estan àmpliament arrelades a la concepció de l'esfera pública que ha tingut històricament el nostre poble, com les festes majors, els balls i les revetlles. Intuïm que la protesta i la desobediència és un fet habitual i tot sovint perfectament legitimat entre la nostra gent. Intuïm que persisteix en el subconscient de les nostres gents o en el més despert dels conscients en tants de nosaltres!- un rebuig al poder despòtic, als uniformes i a la uniformitat. Intuïm que els catalans tenim certa inclinació a participar i opinar en projectes col·lectius i que, per als catalans, el municipi -la vila, el poble, el barri!- és l'espai públic democràtic genuí.

Segurament no hi ha país al món com Catalunya on històricament hagin arribat a confrontar-se tant dues concepcions oposades del poder des de l'esquerra. Per una banda la concepció del 36, de la mà dels anarcosindicalistes, que mouen els centres del poder democràtic de les institucions burgeses als sindicats i, per tant, el posen fora de l'abast de la reacció i sota el control directe de la classe treballadora. De l'altra banda, la concepció del 37 que mou

el centre del poder des del control directe dels sindicats cap al partit -comunista- i l'Estat -la República. El 36 crea un poder propi i popular i canvia les regles del joc polític, el marc del conflicte. El 37 refà les formes estatals del poder, i confia poder vèncer així l'enemic, que s'organitza precisament com un Estat, perquè és la manera que li és pròpia... al feixisme. Creem formes de lluita i poder pròpies? O juguem amb les de l'enemic? Ens despleguem o ens pleguem?

És aquest el debat que sovint divideix l'esquerra independentista entre "resistencialistes", que prefereixen preservar coherència i no jugar-se-la en la intervenció política, i "intervencionistes", pels quals la lluita política només té sentit per la intervenció partidària en els debats polítics de l'actualitat. Els tenen por de ser diluïts pel sistema i buidats de tota radicalitat i sembla que posposin la intervenció en l'actualitat política sine die; els altres tenen pressa per jugar a la "política seriosa" i a la "política de veritat", volen "ser madurs" i fer pactes i aliances tàctiques ipso facto.

Observeu aquestes dues cites que he trobat en les respectives publicacions de dues organitzacions polítiques de l'esquerra independentista sovint en desacord l'una amb l'altra. La primera

és de Frantz Fanon i diu: "No paguem tribut als colonitzadors creant estats, institucions i societats que s'inspiren en ells" i la segona és de Nelson Mandela i diu: "Les formes de lluita les trien els opressors, no els oprimits". Valent dilema, no? Triem organitzar-nos o ens deixem organitzar? Triem organitzar nosaltres el poder, o que ens l'organitzi l'enemic?

Aquesta és la qüestió central que ocupa el debat de les CUP. Un debat que, a més, hauríem de fer tots plegats, dins i fora les CUP, perquè és un debat que tenim pendent tota l'esquerra independentista i l'esquerra transformadora. Volem 36 o volem 37?

Malgrat l'extraordinària mina de valors i pràctiques -riquesa emancipadora en cultura política i en cultura del poder!- que s'amaga darrere aquesta constatació, avui dia només som capaços d'intuir aquesta concepció del poder i aquesta cultura política. El repte que tenim, doncs, és la transformació de la intuïció en projecte polític, pràctic i teòric. En aquest sentit, l'estratègia actual municipalista de les CUP és, una vegada més, de la materialització d'aquesta intuïció de la construcció d'un poder summament més legítim i popular que el de l'Estat. En el debat estratègic que les CUP afrontaran el proper mes de gener en Assemblea Extraordinària no decidirem entre municipalisme sí o no; tampoc decidirem entre direcció política aquí o allà; ni tan sols la qüestió és tan senzilla com anar a unes eleccions o no. El que realment està en joc és desenvolupar la intuïció i construir un poder marcadament diferent, rupturista no en el discurs, sinó sobretot en les formes; o bé copiar les formes de lluita i les concepcions del poder d'ERC, ICV i la resta de partits de l'Estat i confiar en la direcció orgànica, en la famosa dialèctica i en santa Rita perquè la història no ens repeteixi. O despleguem el 36, o ens pleguem el 37.

* **Militant de la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) de Vilanova i la Geltrú.**

GUIDO RAMELLINI**

FULLEJANT

Facciamoci del male*

Una significativa mostra de la relació entre política i premsa a Itàlia es va veure comentant els resultats de les últimes eleccions polítiques. Tots els diaris, també els de centreesquerra, van declarar que Berlusconi havia més que guanyat (*stravinto*) a les urnes.

Però això no és veritat! Berlusconi i Fini van perdre vots i si poden governar amb majoria és a causa d'una llei electoral (que li diuen "la porcata") volguda per la dreta (i que el govern de Prodi no va saber, voler, canviar) i a un creixement impensable de la Lega.

De què depèn aquesta actitud derrotista i tan equivocada? Segurament, tenim molts mal periodistes, que només obeeixen al seu amo, alguns de bons però que decideixen que és millor callar, autocensurar-se i guan-

yar un bon sou; i d'altres que tenen por del poder. Però crec que la por més comuna en els periodistes és a expressar opinions massa diferents.

És un conformisme molt perillós en un país on el Parlament va ser incapaç de posar fi a l'anòmala i anticonstitucional ocupació de l'espai televisiu per part de Berlusconi.

El desconcert i el desànim que aquesta situació de la informació està tenint sobre la salut mental i moral de la població són terribles i molt més perillosos que els desastres que pot causar aquest govern de fatxes i mafiosos. Dificilment aquests *mass media* podran donar veu a les inquietuds d'una societat civil que cada cop es mou més lluny dels partits tradicionals i contribuir a aturar la "recessió de democràcia" que vivim per tot arreu, però que a Itàlia és encara més aguda.

Mentrestant, amb sorprenent rapidesa, comptant amb una campanya de desprestigi de la premsa i d'estalvi del finançament públic, el Govern italià aprova pel Parlament una llei que sotmet el finançament de la premsa a decisions governamentals, si queden diners per fer-ho.

D'aquesta manera esdevindrà encara més fort el control de la informació per part dels grups econòmics més poderosos. No és cap casualitat que la primera víctima de la nova llei pugui ser *Il Manifesto*, periòdic històric de l'esquerra i única cooperativa de periodistes.

** **Membre del col·lectiu Comunicant**

* Expressió d'una pel·lícula de Nanni Moretti, en relació a la tendència massoquista tan típica de l'esquerra de portar l'autocrítica fins a la massacre.

EDITORIAL

Països Catalans antifeixistes

El proper 12 d'octubre ha de ser als Països Catalans una jornada de lluita contra el feixisme. Però no hem d'oblidar que això forma part de l'enfrontament dels treballadors catalans amb el sistema, encara que declari un cop i un altre el seu antifeixisme i se'n desvinculi. El feixisme és la seva criatura i per això s'allargassà a l'Estat espanyol durant quaranta anys amb el suport de les anomenades "democràcies" europees. Llavors com ara, el feixisme no era cap altra cosa que el mecanisme del qual la burgesia es serveix per intimidar la dissidència, forçar el consens al voltant de legislacions d'excepció que corquin o inhabilitin les garanties jurídiques i els drets d'associació dels treballadors i suplantar els enemics del poble tot inventant-ne uns altres de ficticis (avui els catalans, bascos, ocupes, radicals/violents antisistema, immigrants/delinquents, etc.). El feixisme no s'expressa només en l'acció violenta dels "ultres" que el 12 d'octubre es manifestaran a Barcelona i a València, sinó també en la paranoia securitària, el racisme, l'exaltació espanyolista i la demagògia antiterrorista promogudes pels poders polítics i mediàtics. És simplement l'adopció d'estratègies d'excepció per a assegurar l'estabilitat dels pilars del sistema: Espanya (la "democràcia"), els negocis ("el lliure mercat") i el patriarcat ("la família"). Per això combat amb la violència als carrers i la repressió des dels despatxos els que impugnen Espanya (independentistes), els seus negocis (anticapitalistes) i el patriarcat (aquells grups que consideren "desviats sexuals"). Aquesta funció es reparteix a parts desiguals entre les forces de xoc de la ultradreta (reconeguts obertament com a feixistes), el poder mediàtic, els cossos de seguretat de l'Estat, el poder judicial i els representants polítics.

L'oposició a l'acte feixista anual del 12 d'octubre no consisteix únicament al desig de marginar encara més una manifestació i un moviment polític ja prou marginal. Tampoc no pretén que els polítics que se'n serveixen la prohibeixin en un gest de fariseisme. Ni tan sols té a veure amb la voluntat d'evitar que tornin a sagnar ferides antigues i no tant antigues. El feixisme és un enemic actual: és el policia que ens atonyina, el racisme que margina i agredeix, l'homofòbia i el masclisme, la retallada de llibertats, la il·legalització de partits i la degradació dels drets socials. Però sobretot és la ideologia que fomenta la tolerància popular davant d'aquests fets. Una ideologia de l'oligarquia pel poble. La radicalització fonamentalista de la ideologia del sistema. Per defensar Espanya creem espanyols (allà i aquí), per defensar el patriarcat creem masclistes i homòfobs, per defensar els seus negocis creem els matons que agredeixen i intimiden la dissidència. L'objectiu és crear per la via del convenciment una societat de carcellers i "xivatos": el poble com a força de seguretat contra el poble. Llençar la frustració i la por dels treballadors davant la pobresa i l'exclusió contra els que la combaten. La divisió de la classe treballadora per motius ètnics, la por als delinqüents com a enemics de la seguretat i el benestar dels treballadors, l'acceptació de la limitació de drets (la Llei de partits, per exemple) com a retrocés inevitable davant l'amenaça terrorista són murs tan alts oposats al nostre projecte com l'exèrcit, la policia i la patronal (amb els seus partits i els seus mitjans de comunicació). És per impedir projectes socials com el nostre que "antifeixistes de tota la vida" mostren aquesta sorprenent tolerància davant la violència feixista i les seves manifestacions polítiques. I fomenten el racisme i les demandes populars de major seguretat (és a dir, més policia).

El 12 d'octubre cal lluitar contra els ultres de carrer, però també contra els ultres de despatx. Com el dia abans i com el dia després d'una diada que cal desterrar dels Països Catalans.

BREUS

PSC: autonomia (molt) limitada

ABEL CALDERA BERGA

La Catalunya optimista del PSC va aconseguir uns resultats electorals espectaculars el passat 9 de març. En les setmanes posteriors, algunes veus van pretendre "marcar paquet" insinuant l'autonomia dels 25 parlamentaris a Madrid i es va projectar la imatge pública dels dos ministres catalans. Amb el pas dels mesos, però, d'aquesta eferescència de l'opinió publicada s'ha anat diluint i ha quedat només José Montilla com a figura volgudament autònoma del PSC.

Corbacho ha assumit un important rol als mitjans en el tema de la immigració i Carme Chacón, després de l'ús mediàtic de la seva maternitat, ha quedat en un segon pla davant el protagonisme pres per l'àrea econòmica del Govern espanyol.

Els gestos marcant autonomia del PSC respecte del PSOE s'han succeït de manera controlada en aquests darrers mesos. "T'estimem, però encara estimem més Catalunya", li etzibà Montilla a Zapatero. La contrarèplica del PSOE ha estat en forma d'amenaça velada sobre els estralls electorals d'una confrontació interna. José Bono no es va estar de dir aquest estiu que "tots els diputats socialistes saben que ha pesat més en el vot ciutadà el lideratge de Zapatero que el de qualsevol dirigent regional del PSOE".

Els interessos contraposats en matèria de finançament dels dos grans electorals del PSOE, Andalusia i el Principat són un termòmetre per mesurar la capacitat d'integració d'un PSOE amb molt poder. Una partida d'escacs que es juga a més bandes: Montilla ha d'oferir un bon finançament a ERC per mantenir l'única aposta reconeguda de l'autonomia del PSC, el tripartit. Per la seva banda, el pols de Duran i Lleida a sectors de CDC es concreta en la recerca d'un acord global amb el PSOE. L'aparell central del PSOE veuria amb bons ulls l'anomenada sociovergència, però també és conscient que només pot mantenir l'alt índex electoral al Principat amb l'estratègia de la por al PP. I aquest darrer, en el debat del finançament, sembla retirat als quarts d'hivern per deixar l'escenari a una confrontació interna del PSOE.

El PSPV: breu crònica d'una estafa

Amb l'elecció del candidat de Madrid a la Secretaria General, es presagien futurs conflictes i la consolidació del PSPV-PSOE com una sucursal de Ferraz

RAFA ESCOBAR MANISES

En les darreres setmanes les disputes internes del PSPV han ocupat una part relativament important de l'actualitat informativa al País Valencià. Durant aquests temps hem escoltat parlar de famílies, congressos, votacions i de candidats que es postulaven per presidir el partit. Però què hi ha darrere de tota aquesta posada en escena? Hi ha diferències polítiques reals? O més bé es tracta de lluites personals?

Els orígens de la federació valenciana

El PSPV era un xicotet partit que havia jugat un paper relativament important durant el procés de reforma política, la seua ideologia era la d'un partit socialdemòcrata de sensibilitat nacionalista i destacava per la qualificació d'alguns dels seus militants que amb el temps esdevingueren prestigiosos intel·lectuals.

Per aquell temps el PSOE estava creixent a una gran velocitat i, almenys al País Valencià estava mancat de quadres polítics de pes.

Amb el desembarcament en el PSOE, el PSPV dotà d'aquests quadres al PSOE, a la vegada que tractava d'injectar sensibilitat nacionalista en la gran maquinària electoral en la qual s'havia convertit el Partit Socialista.

S'inaugurava així el que s'ha anomenat el nacionalisme transversal al País Valencià, és a dir l'absorció per part dels grans partits estatals (PSPV i més tard EUPV) de les reivindicacions nacionalistes, en detriment dels xicotets partits autòctons que poques vegades podien eixir de l'extraparlamentarisme, perjudicats també per la famosa barrera electoral del 5%, única a tot l'estat i creada amb l'únic objectiu de condemnar a l'extraparlamentarisme al nacionalisme del País Valencià.

La incapacitat del PSPV

La intenció dels quadres del PSPV era la d'impregnar dels seus punts de vista el PSOE, és a dir, dotar-lo d'una sensibilitat nacionalista que la seua condició de partit estatal no li permetia tindre. Però a la llarga el PSPV acabà diluint cada cop més en el PSOE. Durant l'anomenada batalla de València la posició del PSPV-PSOE fou sempre ambigua i poc clara, perquè precisament el partit s'alimentava electoralment

Jorge Alarte serà el nou tarannà del PSPV-PSOE // FOTO: PSPV

del conflicte, un conflicte que en certa manera li interessava perpetuar, ja que, es presentava com al mal menor de l'electorat d'esquerres amb sensibilitat nacional.

Durant el mandat de Joan Lerma a la Generalitat, la presència de l'ideari del PSPV al partit era més bé testimonial. Lerma presidí el Govern valencià de manera totalment àtona i sense impulsar solucions a la batalla lingüística, cultural i simbòlica. De fet algunes de les seues actuacions buscaren la complexitat del blaverisme, com és el cas de la gestió d'Amadeu Fabregat en RTVV, qui, a més d'iniciar la reducció dels continguts en valencià a l'emissora, publicà un manual

d'estil que contenia paraules prohibides per catalanes.

En aquesta època la incidència del PSPV era gairebé nul·la, almenys a la cúpula dirigent, limitant-se a l'aparició de les sigles junt a les del PSOE.

Els escalabraments electorals i la pèrdua de rumb

Amb la pujada al govern del PP en una gran operació per la qual esdevingué la gran casa del regionalisme valencià, dinamitant UV; la desorientació s'apoderà del PSPV-PSOE, el qual perdé totes les eleccions

celebrades fins al moment cada cop amb més diferència.

En aquest context començaren a aparèixer les diferències i els personalismes, centrades bàsicament en tres personatges que són els que encara avui mouen els fils: Joan Lerma, expresident de la Generalitat, Ciprià Ciscar, conseller d'Educació amb Lerma i molt influent a l'aparell del partit i Antoni Asunción, qui fou ministre d'Interior del darrer govern de Felipe González. Així i tot la presència de Joan Ignasi Pla a la Secretaria General del partit, el mantingué mínimament cohesionat, fins que els seus desastrosos resultats electorals provocaren la seua caiguda i l'inici de les hostilitats.

Les lluites pel poder al partit a l'actualitat

Un cop defenestrat Pla s'obriren les hostilitats des de diferents fronts, jugant el PSOE estatal amb J. L. Rodríguez Zapatero un paper destacat. Per una banda hi ha la candidatura lermista encapçalada per Ximo Puig, durant molts anys alcalde de Morella; i la ciscarista, representada per Francesc Romeu. En tercer lloc trobaríem la corrent Esquerra Socialista encapçalada per Antoni Asunción i que té com a cara visible Vicent Garcés. Serien les candidatures més representatives

de l'aparell del partit al País Valencià i les que es declararien més arrelades al territori.

Però durant tot el procés de tria per a la Secretaria General del partit ha destacat la irrupció de Jorge Alarte, alcalde d'Alaquàs, el candidat de Ferraz avalat per Leire Pajín i la vicepresidenta Fernández de la

Vega. Alarte representaria el gir al centre que des de Madrid es reclamava, és per això que, amb el suport del president del Govern espanyol ha començat a acumular recolzaments a l'interior del partit.

Veient la situació les altres tres famílies s'arrecraren sota la candidatura de Ximo Puig, lermista, i es reclamaren defensors de l'autonomia

del PSPV-PSOE davant les ingerències de Madrid. Aquesta defensa assolí el seu punt àlgid quan Angel Luna, portaveu del partit a les Corts Valencianes suggerí que es podria canviar el nom del partit pel de PSCV, iniciativa que el mateix Alarte descartà.

La tria del secretari General esdevingué polaritzada, al final va guanyar la candidatura d'Alarte per pocs vots, es presagien futurs conflictes i consolidant encara més el paper del PSPV-PSOE com una sucursal de Madrid, paper que d'una o altra manera mai no ha deixat de jugar.

"La intenció dels quadres del PSPV era la d'impregnar dels seus punts de vista el PSOE, és a dir, dotar-lo d'una sensibilitat nacionalista que la seua condició de partit estatal no li permetia tindre"

"Amb la pujada al govern del PP, la desorientació s'apoderà del PSPV-PSOE, el qual perdé totes les eleccions celebrades fins al moment cada cop amb més diferència"

L'agroecologia, un moviment social a tenir en compte

Esporles va acollir la primera edició de les Jornades d'Agroecologia de Mallorca

GUILLEM COLOM ESPORLES

Les Jornades d'Agroecologia de Mallorca, que s'allargà per espai de tres dies, són les primeres d'aquesta temàtica que es realitzen a l'illa, on el moviment agroecològic pren força darrerament. A les jornades es van poder realitzar pràctiques agrícoles, tallers de cultura popular, xerrades sobre temes relacionats amb l'agroecologia, un concert el dissabte, etc. El nivell de participació, tant a les jornades com als actes oberts, fou molt elevat, amb gent arribada de tots els Països Catalans: Castelló, València, Terres de l'Ebre, Barcelona... Cal dir que els inscrits superaven la quarantena i hi hagué xerrades, com la del decreixement, que congregaren a més de 100 persones.

L'organització ha fet saber la seva satisfacció per l'èxit d'aquestes jornades, que setmanes abans d'iniciar-se ja no oferia places lliures. Així mateix, valoren de manera molt positiva "que l'apropament a aquest moviment social s'ha fet des de la vessant pràctica i des del debat"; era un dels objectius de l'esdeveniment, com ja afirmaven al seu comunicat de presentació: "entre la preocupació i la recerca de solucions hi ha unes quantes passes", així com la constatació que "la nostra és una iniciativa d'auto i de reaprenentatge de sabers relacionats amb el camp, la producció agrícola i la cultura popular". A més, com afirma Iñaki Aicart, membre de l'organització, la participació de la gent als debats, actes i pràctiques "ha estat molt elevada i els participants han quedat satisfets, com es va veure a l'enquesta que es passà a l'assemblea de cloenda".

L'agroecologia i l'agricultura ecològica

Marc Badal, membre de la Xarxa Agroecològica de Catalunya, va mostrar en una de les primeres activitats la diferència entre aquest movi-

Taller al camp durant les Jornades d'Esporles

ment i l'agricultura ecològica. Mentre l'agricultura ecològica se centra en produir aliments sense additius químics, l'agroecologia és un moviment social que relaciona els diferents sabers del camp, tot rebutjant la producció ecològica en sèrie. En aquest sentit no obvia la importància del context socioeconòmic, i lluita per valors com ara la justícia social, la revitalització de la cultura popular. Per tant, mentre l'agricultura ecològica se centra en la producció alimentària, el moviment agroecològic entén el canvi social com l'únic camí per salvar la pagesia.

A les primeres Jornades Agroecològiques de Mallorca també es van presentar dues exposicions: una sobre el comerç just i l'altra

titulada "No et mengis el món", ambdues cedides per la Xarxa de Consum Solidari. El divendres, després de sopar, les assistents varen gaudir d'un taller de ball de bot a la plaça del poble.

Als matins es passava de la teoria a la pràctica i es van realitzar un taller de pràctiques agrícoles a una finca situada a cinc quilòmetres del poble, on els participants arribaven després d'un entretingut passeig en bicicleta. Al migdia, després d'haver tornat al poble, es van realitzar dues xerrades: el dissabte sobre la situació actual de les varietats locals a Mallorca, impartida per Toni Martorell, responsable de l'Institut de Recerca i Formació Agrària i Pesquera (IRFAP) de les Illes Balears i el diumenge

una taula rodona que, amb el títol "Canvi social: responsabilitat compartida consumidor - productor", va intentar que els diferents agents, productors, comerciants i associacions de consumidors, compartissin problemes i cerquessin solucions.

El dissabte horabaixa es varen realitzar dos tallers: un de glosses, a càrrec de Felip Munar, membre de l'Associació Canonge de Santa Cirga, i un altre d'elaboració de formatges, que va agradar molt a les assistents per la seva utilitat pràctica. A continuació es va realitzar la xerrada sobre decreixement, on Ivan Murray, professor de la UIB i membre del GOB va explicar com s'ha arribat a la situació actual, constatant que el decreixement arribarà ja que l'actual sistema és insostenible. A continuació començà el concert, que es va allargar fins la matinada.

El diumenge després de dinar es va fer una assemblea amb tots els participants per treure conclusions, impulsar un manifest per la defensa de l'agroecologia a Mallorca i intentar motivar a més gent perquè engeguin noves iniciatives que facin créixer aquest moviment social, ja que com bé diu Aicart, "per defensar la terra, també cal conèixer-la".

Destaquen la coherència

A més de valorar molt positivament l'assistència i el desenvolupament dels actes, Aicart vol remarcar que aquestes Jornades han servit perquè el moviment ecologista fos conscient que és possible dur la majoria d'idees defensades a la pràctica. D'aquesta manera, destaquen "l'autogestió total, en tots els àmbits, i l'autonomia organitzativa, que influeixen al nivell de coherència assolit amb casos com les camisetes venudes o els desplaçaments". I és que les samarretes que es venien (els inscrits la

rebien en arribar) per finançar les jornades eren de cotó 100% ecològic i de comerç just, així com tots els desplaçaments, que foren en bicicleta. A més, la barra del concert era totalment ecològica, amb rom, vi i refresc; a sobre, hi havia herbes casolanes així com llimonada feta pels organitzadors.

D'aquesta manera les jornades, a més d'intentar fer arribar el missatge agroecològic a la població, també pretenen influir a la praxi dels moviments socials a Mallorca, fent veure que l'únic camí correcte és a fora de les institucions.

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromesa amb la realitat dels Països Catalans

NOM i COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL i POBLACIÓ

TELF. & ADREÇA ELECTR.

TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ TRIMESTRAL (12 EUROS) SEMESTRAL (24 EUROS)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR

POBLACIÓ

ENTITAT OFICINA CONTROL NÚMERO DE COMpte

Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Maldonado, 46 baixos, 46001 València // L'ACCENT, Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona // truqueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscripcions@laccent.cat

Us prego que fins a nova ordre carregueu el compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.

SIGNATURA

OPINIÓ

Consum - producció: una realitat que necessita progressar

IÑAKI AICART*

Amb el títol *Responsabilitat compartida consumidor - productor* vam plantejar la taula rodona de diumenge al dematí. Hi havia tres productores: Sa Teulera, Son Ravanell i un membre de la cooperativa Ecoïlla; la propietària d'una botiga de productes ecològics i membres de cooperatives de consum: Agrohoritzontal i Cooperativa del Pla.

D'entrada, l'activitat comptava amb un punt molt positiu en el fet de tenir la presència dels i les pàgeses, moltes vegades absents en aquests tipus de debats. A més, el tarannà positiu també venia donat per la seva intencionalitat constructiva.

Després de la presentació de les diferents experiències, es passà a l'exposició de les principals dificultats de cada sector. No cal dir que aquestes ja ens sonaven: per les productores, la dificultat d'obtenir un salari digne i dificultats en la comercialització del seu producte; per les cooperatives, l'obtenció de varietat de productes i problemes de caire organitzatiu.

Una vegada exposades les mancances era l'hora d'aportar solucions. En termes generals, si es volia seure les implicades en la cadena producció - consum per fer replantejaments col·lectius, aquests no es van saber fer. Llevat d'alguna excepció, es va entrar en la repetició de les problemàtiques, el que es pot entendre també a intervencions del públic.

Del debat podem concloure que, a Mallorca, el moviment agroecològic i el de les cooperatives de consum, generalment, no són vistos per la pagesia com a referents per a la solució dels seus problemes. A més, les consumidores no empatitzen amb les dificultats de la pagesia i això arriba fins i tot a membres de les cooperatives de consum. D'altra banda, la feina per trencar aquestes barreres ha de ser eminentment pràctica i ha de dur darrere propostes elaborades que guanyin la confiança de tothom, especialment de la pagesia.

Allò més bo, des de plantejaments de moviment, fou veure com Son Ravanell es nodreix principalment de grups de consum i veure com tenen una interacció amb Agrohoritzontal que arriba fins al plantejament comú d'alguns problemes.

*Organitzador de les Jornades Agroecològiques de Mallorca

BREUS

Nous imputats per ultratge a Espanya

Mentre continua el procés per la crema de fotos del rei de setembre de 2007 -el proper 29 d'octubre, setze antimònarcuics de les comarques de Girona seran jutjats a l'Audiència Nacional espanyola- quatre independentistes més han estat imputats pels fets de la Diada d'engany. En aquest cas, dos dels militants independentistes estan acusats de delictes d'injúries a la més alta representació de l'Estat per la crema d'una imatge dels reis espanyols mentre que dos més ho estan per ultratge a Espanya, per la incineració d'una bandera estatal.

Judici a 26 detinguts del Kork III

Entre el 6 i el 9 d'octubre, i el 14 i el 15 de mateix mes, se celebrarà a Terrassa el judici contra 26 dels 32 detinguts en el desallotjament del kasal okupat Kork III de la ciutat egarenca. Els càrrecs que s'imputen són d'usurpació, desordres, atemptat contra l'autoritat i danys fet que suposa una demanda de cinc anys de presó per a cada una de les vint-i-sis persones que estaven a l'edifici durant el desallotjament.

L'Exèrcit francès provoca un incendi al Rosselló

Un incendi forestal va calcinar unes 120 ha als termes municipals de Cotlliure i Portvendres (el Rosselló) a la serralada de l'Albera. Dies després ha transcendit que el seu origen va ser causat per una bengala de llum, utilitzada per l'Exèrcit francès per indicar el final d'un entrenament de l'escola estatal de sotsoficials. No és la primera vegada que succeeix un fet similar, ja que el juliol de 2007 una altra maniobra militar va cremar 400 ha a Vingrau, al nord del Rosselló.

El jutge cita a declarar al jove de Taradell per desperfectes a una torre de la MAT

MARIONA BARALDÉS
CAMPDEVÀNOL

El passat divendres 3 d'octubre, Xavier Huguet, veí de Taradell i militant de Maulets Osona, va ser citat a declarar al jutjat d'instrucció número 1 de Vic. Se l'acusa d'haver causat desperfectes a una torre de la línia de Molta Alta Tensió (MAT) que s'instal·lava en el mateix municipi, el passat mes de març.

Huguet, que va negar l'acusació, va explicar que aquell dia anava a escalar a la zona i que uns operaris de la MAT el van fer identificar, després de fer-li algunes preguntes, van prendre nota de la matrícula i el van denunciar. Posteriorment va rebre una citació a casa seva. Per a Xavier Huguet, aquestes acusacions no tenen "ni base ni fonaments" ja que no existeixen proves "físiques ni verbals". Ara és el jutge qui haurà de decidir si admet a tràmit la denúncia de Red Eléctrica Española (REE).

Marianna Muchnick, portaveu de la plataforma d'Osona, ha explicat a L'ACCENT que "es continua volent criminalitzar qualsevol moviment que posi en qüestió la democràcia i les llibertats d'aquest país". Segons Muchnick "l'acusació és molt confosa i fins i tot poc concreta ja que primer se'l va citar a declarar per desperfectes i, poc

després, per haver cremat una grua: o està amb ells, o en contra".

El bisbat censura protestes
Seguint la mateixa dinàmica, dissabte 27 de setembre, uns treballadors enviats pel Bisbe de Vic van desmuntar l'espai de Contemplació instal·lat a la base de la torre 38 de la MAT, al Mas Blanc. Des de fa tres mesos, el col·lectiu Nova Energia s'hi aplega, dos cops al dia, per fer mitja hora de silenci. Amb aquest gest, obert a tothom, es vol reivindicar un nou model de generació i distribució de l'energia de proximitat, renovable i sostenible.

El Mas Blanc és una finca situada al terme municipal de Centelles propietat legal del Bisbat de Vic i cedida, fa anys, a les comunitats cristianes de la ciutat. REE ha expropiat una part del terreny del Mas, per construir-hi les torres 37, 38 i 39. El col·lectiu ja ha anunciat que reconstruiran l'espai de Contemplació tantes vegades com sigui necessari.

El no a la MAT arriba al Suprem

Tot i l'afany d'obstaculitzar el moviment ciutadà en contra de la MAT, el passat 24 de setembre, la Plataforma i l'Associació de Municipis contra la MAT (AMMAT) van presentar dues demandes davant del Tribunal Suprem espan-

Mobilització contra el MAT a Bescanó, l'any passat

ya, una contra el traçat de la línia Sentmenat - Bescanó i una altra contra la subestació de Bescanó (el Gironès). Les demandes interposades per l'assessoria jurídica del Col·lectiu Ronda s'han pogut formalitzar després d'haver presentat els corresponents recursos contenciosos administratius en una tramitació jurídica que es va iniciar el maig del 2007.

Els arguments jurídics presentats en contra de la línia fan referència a la manca de respecte pel medi ambient i a les irregularitats que s'han començades en la tramitació del projecte. L'advocat del Col·lectiu Ronda, Oscar Serrano, es mostra moderadament optimis-

ta sobre l'evolució de la demanda. Segons Serrano "els arguments jurídics que s'han presentat són molt sòlids i posen en evidència la manca de respecte pel medi ambient amb què s'ha projectat tota la infraestructura". Tanmateix, l'advocat admet en declaracions a L'ACCENT que "el Tribunal Suprem, pot trigar entre 4 i 5 anys a resoldre aquesta demanda i, per tant, és molt probable que, quan es pronuncii, l'obra estigui molt avançada". En aquest cas, "una petició de suspensió cautelar que permetés aturar les obres seria impossible perquè l'aval econòmic que es necessita és inassolible pels col·lectius antilínia".

Centenars de causes obertes per la defensa del territori

REDACCIÓ BARCELONA

L'esquerra independentista i moviments populars catalans tenen obertes en contra centenars de causes per la seva implicació en accions de defensa del territori. Alerta Solidària, l'organització antirepressiva, tem que aquesta repressió s'aguditi.

Jona Ivorra és membre de l'assemblea de joves del barri del Eixample, a Barcelona; Jona va participar a l'octubre de 2006 en una manifestació contra l'especulació en la ciutat. Al final de la mobilització hi va haver enfrontaments entre alguns manifestants i la policia, encara que ningú va ser detingut. Però uns dies més tard, agents dels Mossos d'Esquadra van anar a casa de Jona a detenir-lo en relació a la manifestació acusada de desordres públics, atemptat a l'autoritat i manifesta-

ció il·legal. Ara el jove s'enfronta a una petició de vuit anys de presó i 3.000 euros de multa. Les últimes setmanes centenars de persones s'han mobilitzat per demanar la seva absolució.

Aquest cas, explica Martí Majoral, portaveu de l'organització antirepressiva Alerta Solidària, no s'ha d'entendre com aïllat, sinó que és un més de totes els que hi ha en relació a les lluites contra l'especulació i en defensa del territori al llarg dels Països Catalans: "Hi ha unes polítiques agressives contra el territori, i davant de la resposta opositora de la gent, ells responen amb la violència de la repressió. Tenim el cas de Jona, però també el que s'oposen a la MAT (línies d'alta tensió que creuen la frontera hispà-francesa), el Pla Caufec (que ha generat dues-centes cau-

Acció a la Plaça de Sant Jume en favor d'en Jona

ses contra els desobedients que s'oposen a aquest pla urbanístic), els judicis a l'okupació (el més recent a Terrassa) i altres casos menors com els de Mallorca (dos encausats per pintar un carril bici) o Torredembarra".

Majoral creu que això només és el principi: "La dinàmica repressi-

va per aquests casos possiblement s'agreuja perquè la defensa del territori és una aposta de l'esquerra independentista, ja que les agressions són greus i van a més. Haurem d'estar pendents del que succeeixi quan vulguin reprendre les obres de la MAT o què succeirà amb el transvasament de l'Ebre".

SORTEIG D'UNA PANERA
DÒNA SUPORT A LA COMUNICACIÓ POPULAR

Compra un número i guanya un reproductor de DVD, una càmera fotogràfica digital i un lot de productes culturals valorat en 650 euros.

ACONSEGUEIX EL TEU NÚMERO ESCRIVINT A: ppcc@laccent.cat

L'ACCENT

Periòdic quinzenal popular
dels Països Catalans
www.laccent.cat

Els entrebancs institucionals no aturen el 9 d'Octubre

REDACCIÓ VALÈNCIA

En els darrers anys la commemoració de la Diada ha viscut diferents intents de boicot per part de l'extrema dreta. Enguany a més, l'Ajuntament de la capital del Tíria ha posat nous impediments a la tradicional manifestació vespertina. Malgrat això, l'independentisme tornarà a ser present als carrers de València.

Els intents d'aturar la mobilització

Des de fa temps el 9 d'Octubre era una bona demostració del conflicte nacional al País Valencià. Tradicionalment l'espanyolisme blaver-sota el paraigües institucional-copava la tradicional processó cívica del matí; mentre que a la vesprada tot el protagonista era per al nacionalisme cultural i l'independentisme. Progressivament l'Ajuntament ha tractat de combatre aquesta presència amb la programació d'actes oficials com ara la recent desfilada de moros i cristians.

Això s'ha adobat amb la intensificació de les pressions per part de l'extrema dreta, que han passat de la simple provocació a temptatives més organitzades d'aturar la mobilització. Així, el 2005 els partits ultrs s'avançaven a la Comissió 9 d'Octubre (formada per diversos partits i associacions de l'espectre nacionalista) i demanaven el tradicional recorregut de la Diada; fet que va fer que es convocaren dues mobilitzacions amb presència independentista: el 8 i el 9 d'Octubre. L'any passat els blavers es concentraren al Parterre-lloc de cloenda de la mobilització independentista- i, protegits per la poli-

Pancarta de la CAJEI en el recorregut de manifestació del 25 d'abril d'enguany// FOTO: L'ACCENT

cia, provaren de boicotejar l'acte polític.

Enguany, però, Ajuntament i extrema dreta han donat un pas més. L'Ajuntament ha convocat a les 6 de la tarda una cavalcada en commemoració de l'any Jaume I a Sant Agustí, lloc des d'on parteixen les manifestacions independentistes. Mentre que el grupuscle blaver GAV s'ha avançat de nou a la Comissió 9 d'Octubre i ha demanat el recorregut tradicional de la marxa. Això ha creat molt de malestar en les files independentistes. En paraules d'un portaveu de l'esquerra independentista "la reincident deixadesa de la Comissió 9 d'Octubre en la programació de la Diada palesa que els i les independentistes hem de començar a explorar altres vies per garantir la nostra presència i mobilització als carrers de València en

futures convocatòries" i subratlla "aquest 9 d'Octubre és, si cap, més important que mai demostrar a l'espanyolisme que no ens agranaran de la nostra ciutat, que els i les independentistes no defallirem en el nostre combat, i que aquest dijous València continuarà sent nostra". Així la marxa eixirà a les 6 de la tarda des del carrer Hospital fins a la plaça dels Furs.

L'esquerra independentista marxarà unida

La convocatòria d'enguany manté el lema nacional "Els Països Catalans decidim independència", recentment emprat a Lleida, Barcelona o la mateixa València. Pel 9 d'Octubre a més de la reivindicació de la integritat dels Països Catalans i el seu dret a la independència nacio-

nal, l'esquerra independentista destacarà el contingut social de la seua aposta política. Així al manifest unitari, Maulets, CAJEI i Endavant han remarcat l'oposició a l'Europa del capital amb la denúncia de les 65 hores de treball setmanal i la directiva d'expulsió dels i les immigrants. En eixe sentit s'ha fet una invitació directa a les persones novvingudes que participen en la mobilització i facen seu el projecte d'emancipació nacional i social. També és de ressenyar que la senyera de la ciutat de València tornarà a ser-hi present a l'encapçalament de la manifestació juntament amb l'estelada, la bandera roja i la feminista. Amb això, l'esquerra independentista vol refermar la importància del cap i casal en el procés de construcció nacional i la indiscutible catalanitat d'aquest símbol que "no podem deixar en mans dels regionalistes ni dels espanyolistes".

Correllengua arreu del país

Aquesta tardor la flama de la unitat de la llengua ha recorregut multitud de pobles i barris de la nació. En tots els actes la implicació de l'esquerra independentista ha estat molt notable. Aldaia, Torrent, Barx, Simat, Barxeta, Benifairó, Tavernes de la Vallidigna, Montserrat, Cullera, la Vallidigna, ... són alguns dels indrets on el Correllengua ha estat sinònim de mobilització. Però potser l'acte més important s'ha viscut a Gandia on mig miler de persones participaren de la convocatòria. A més d'aquests actes, s'han previst commemoracions de la Diada a Beniarriés, Carcaixent o el Campello.

Els estudiants gironins posen en dubte el pla de Bolonya

LAIA CREUS GIRONA

"S'ha de congelar l'aplicació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior i iniciar un procés de debat sobre el futur de la Universitat Pública?" És la pregunta que podran respondre els estudiants de la Universitat de Girona el proper 12 de novembre a través d'un referèndum consultiu.

Es tracta d'una proposta que va aprovar el Consell d'Estudiants a finals de setembre amb l'objectiu que els estudiants diguin la seva i que les institucions prenguin nota del resultat. Segons Jordi Gasulla, Coordinador del Consell d'Estudiants, "si es vol que els estudiants participin, primer se'ls ha de fer partícips del debat sobre l'aplicació de Bolonya". El referèndum també vol ser una iniciativa per assolir un dels reptes que té el Consell d'Estudiants per aquest any: augmentar la participació i el debat entre els estudiants. "Els estudiants no podem no dir res quan ens tro-

bem davant d'una reforma que ens afecta tan directament, com a estudiants, però sobretot com a ciutadans d'aquest país", afegeix Gasulla.

Els motius

Segons el ple del Consell d'Estudiants d'aquesta universitat principatina, es va plantejar aquest referèndum, en primer lloc, davant del fet que l'aplicació de l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES) s'està desenvolupant de manera precipitada per uns equips de recerca que han volgut aprovar un gran nombre de plans d'estudi sense temps, planificació ni els pressupostos necessaris. En segon lloc, perquè en cap cas s'ha escoltat l'opinió del conjunt de la comunitat educativa.

No són els primers

En altres universitats dels Països Catalans ja han dut a terme aquesta iniciativa al llarg del curs passat, com la facultat d'Història de

Acció contra els nous plans d'estudi al Universitat de Girona

la Universitat de Barcelona o la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona. A la Universitat de Lleida, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans i les Assembles d'Estudiants van aconseguir dur a terme un referèndum al qual van participar el 20% dels

estudiants; una bona xifra si es compara amb el 10% de participació en l'elecció del rector de l'any anterior, o el 3% de participació en les eleccions al Consell d'Estudiants. En aquell referèndum, els estudiants lleidatans van votar per la congelació del procés de Bolonya en un 95% dels vots.

MUNICIPALISME

Quatre ratlles sobre la consulta popular

MONTSERRAT VINYETS
SANT CELONI

La CUP de Sant Celoni treballa en la campanya per demanar el "No" a la consulta popular prevista per decidir si es fa una ARE de 1.270 habitatges. Després del "Sí" unilateral de l'equip de govern de Convergència al tripartit de la Generalitat per la construcció d'una ARE, projecte que suposava un incompliment de l'acord per la investidura i governabilitat de juny de 2007, la CUP convocà la VII Assemblea d'Unitat Popular (AUP) per decidir la continuïtat d'aquest acord. Un dia abans de l'Assemblea, CiU va anunciar la convocatòria d'una consulta popular per decidir sobre l'ARE. Sens dubte, aquest anunci es va fer per evitar que l'AUP optés pel trencament de l'acord (si bé no el va evitar), i no pas amb voluntat de fomentar la participació en la presa de decisions.

Tot i el resultat de l'AUP, Convergència es va veure obligada a tirar endavant la consulta. Des de la CUP, no ens vam oposar al procés de consulta popular, tot i el seu ús partidista. Sempre hem defensat la participació en la presa de decisions transcendents, la construcció d'una vertadera democràcia (i sens dubte, aquesta és una de les decisions més importants que afrontarà el nostre poble). Ara bé, aquesta proposta feta per CiU és foment de la "participació" o és més aviat "perversió" de la participació?

Un altre exemple: el tràmit d'informació pública dels plans urbanístics. Qui més al·legacions presenta en aquest període són constructors, perquè són ells qui tenen la informació, el temps, els diners i les eines necessàries per participar-hi, i per tant, la participació representada en l'existència del tràmit d'informació pública serveix per refermar la seva política urbanística.

Aquests exemples posen de manifest els límits i les contradiccions que tots els partits de sempre coneixen com a "foment de la participació ciutadana". Des de la CUP cal que posem en evidència l'existència de dos models: l'un, el seu, on els mecanismes de participació esdevenen maquillatge "democràtic" per a un sistema (el liberal representatiu, el del vot cada quatre anys) que perd credibilitat a marxes forçades i on aquesta "participació" és utilitzada com a eina per legitimar les decisions preses per altres. I l'altre, el nostre, el model que opta per l'existència d'un veïnat informat, crític, organitzat, actiu, capaç de plantejar alternatives reals a les greus mancances que patim tot creant, paral·lelament, estructures polítiques i institucionals de base que serveixin per prendre les decisions col·lectives.

* Regidora de la CUP a l'Ajuntament de Sant Celoni

EN PROFUNDITAT

La Unió Europea: Per qui? Per fe

La crisi del Tractat de Lisboa, mobilitzacions contra les 65 hores, denúncies internacionals de la Vergonya, i se li suma la crisi financera. La Unió Europea no passa per una etapa tan cop desencanta més els que creien en la construcció d'una Europa dels drets i dels pobles

S'anuncia una tardor europea calenta, que comença aquest dimarts 7 d'octubre amb una mobilització als Països Catalans contra la directiva europea que, si s'aprova en la sessió prevista al Parlament Europeu del 19 de desembre, permetrà jornades setmanals de fins a 65 hores. Aquest directiva que legalitza les jornades de 10 i 12 hores durant sis dies cada setmana se suma a l'anomenada Directiva de la Vergonya, que el

passat 18 de juny va aprovar el Parlament Europeu. En aquest altre cas, els afectats són els treballadors immigrants, que ara poden ser expulsats del continent europeu d'una manera més ràpida i expeditiva, una manera que segons organitzacions de Drets Humans i mandataries d'altres continents agreuja la situació de vulnerabilitat per aquells que han arribat a Europa per trobar feina o exili polític.

Paral·lelament, la burocràcia europea està atrapada buscant una sortida a l'anomenat Tractat de Lisboa, que havia d'establir nous mecanismes de funcionament per la gegantina estructura europea. Uns mecanismes que des de l'esquerra s'ha denunciat que allunyen les institucions de Brussel·les encara més d'un sistema de funcionament democràtic i al servei dels treballadors i treballadores.

Per respondre a aquestes mobilitzacions i a la crítica internacional, les institucions europees i, sobretot, el Tribunal de Justícia de la UE, han estat sempre subordinats a aquest objectiu.

ENTREVISTA

"El Tractat de Lisboa vol amagar les referències explícitament neoliberals sense abandonar la filosofia privatitzadora"

Els votants d'Irlanda donaven, el passat mes de juny, un nou revés al projecte neoliberal de construcció europea. En l'únic Estat on el Tractat de reforma institucional de la Unió Europea (també conegut com a Tractat de Lisboa) se sotmetia a referèndum, els votants el van rebutjar amb un 53,4 davant d'un 46,6 de suport. Era el segon intent d'implementar un text. Tot i que la major part dels líders europeus han assegurat que el procés de ratificació del Tractat continua endavant, el "no" irlandès i els dubtes apuntats per dirigents com el president tex

i el primer ministre luxemburguès han deixat l'evolució de l'estructuració europea en un estadi d'incertesa. Per conèixer en quin punt es troba el procés de construcció d'estructures comunes a la Unió Europea i, sobretot, amb quin objectiu s'està fent aquest procés, L'ACCENT entrevistem Gerardo Pisarello, professor de Dret Constitucional de la Universitat de Barcelona. Pisarello és autor, entre d'altres llibres, de La Constitución Europea y sus mitos: una crítica al Tratado Constitucional y argumentos para otra Europa (Icaria, 2005).

"Durant decennis, les institucions comunitàries han considerat que els ajuts a empreses estatals distorsionaven la lliure competència. Ara, tots els països reclamen llibertat de despesa per socórrer a bancs i entitats financeres que s'han enriquit de manera jurídica dubtosa en els darrers anys"

LAIA ALTARRIBA I PIGUILLEM
BARCELONA

Després del referèndum d'Irlanda sobre el Tractat de Lisboa, en quin punt es troba el procés de construcció europeu? La coincidència del "no" irlandès amb un seguit de decisions força discutides com les directives de les 65 hores o de "retorn" dels migrants, o les sentències del Tribunal de Justícia que reforcen el dumping social a la UE, han situat el procés d'integració en un punt altament crític.

Per sectors cada cop més amplis de la població, les polítiques de la Unió Europea, recolzades pels estats, estan deixant de ser un referent de progrés social i d'aprofundiment democràtic. Com mostra la composició del vot negatiu i de l'abstenció a França, Holanda i Irlanda, aquesta percepció està força estesa entre joves i classes treballadores, urbanes i rurals. I probablement creixerà en l'actual context de crisi.

Això no vol dir, naturalment, que tots aquests sectors crítics siguin partidaris d'una alternativa més democràtica, més igualitària i més solidària amb la resta de pobles del món. Vol dir, en tot cas, que, contemplada des de sota, des de la posició dels grups més afectats per les polítiques neoliberals de la UE i dels estats membres, la construcció europea està per-

dent acceleradament el discret encant que podia despertar fa un parell de dècades.

Quines perspectives tenen per davant els que volen implantar l'esperit que hi havia tant darrere del projecte de Constitució Europea com del Tractat de Lisboa? Quins són els seus objectius?

El Tractat de Lisboa era el pla "B" de les classes dirigents europees davant la derrota del Tractat constitucional a països fundadors com França i Holanda.

Aquest pla fou impulsat principalment per Sarkozy i Merkel, amb el suport del Regne Unit, amb dos objectius. D'una banda, abandonar les referències constitucionals que pugessin fer més visible la manca de democràcia a la UE i exigir una major participació dels pobles europeus (a través de referèndums obligatoris i, fins i tot, d'una autèntica assemblea constituent). D'altra, amagar les referències explícitament neoliberals que pugessin fer més visible el dèficit social de la UE sense abandonar, però, la filosofia privatitzadora i liberalitzadora assumida, com a mínim, des de l'Acta Única de 1986.

El problema és que aquest pla B ha fracassat. A curt termini, la UE podria continuar funcionant amb el Tractat de Niça i amb decisions normatives -directives, reglaments, sentències del Tribunal de

Pancarta durant la manifestació del Fòrum Social Europeu// FOTO: Gaztesarea.net

Justícia - que permetin reforçar -o si més no, no qüestionar- la seva deriva tecnocràtica i privatitzadora. Tard o d'hora, però, les classes dirigents s'hauran de plantejar algun tipus de sortida, si més no simbòlica, a l'escandalosa manca de sentit democràtic i social de la UE actual.

Hi ha una sensació que el procés inicial d'una unitat en matèria política a nivell europeu s'ha anat bandejant i que l'eix d'unió s'ha quedat i es vol quedar bàsicament en l'àmbit econòmic i, sobretot, comercial. Comparteixes aquesta per-

cepció? Si és així, a què respon?

En realitat, la construcció d'un mercat únic ha estat sempre el propòsit primari d'aquest procés d'integració europea. Tots els desenvolupaments polítics, socials i, fins i tot, militars, des dels Tractats de Roma de 1957 fins avui, han estat sempre subordinats a aquest objectiu.

Naturalment, els ritmes han variat. Amb l'Acta Única de 1986 i amb el Tractat de Maastricht de 1992, la construcció europea desenvolupa una sèrie d'obsessions liberalitzadores i monetaristes i s'afegeix a l'agenda econòmica

fixada per l'OMC.

Res d'això no és estrany si es pensa que l'opaca estructura institucional europea ha permès una forta incidència en el procés d'integració dels grans lobbies privats i dels principals grups empresarials, molt ben articulats en organitzacions com l'European Round Table (ERT) o Business Europe (l'Europa dels negocis!!). A partir de tots aquests elements, els tractats europeus, les principals directives en matèria econòmica i unes quantes sentències clau del Tribunal de Justícia s'han convertit en una cotilla cada cop més rígida.

Restaurant La Bruixa de Laguar

Cuina Tradicional. Tlf: 985577490
Estem al Camping Vall de Laguar
La Vall de Laguar - La Marina Alta - PV

terra

c/ Baró de Sant Petrillo, 5
Benimaclet (l'Horta)

AP OCTUBRE

Carrer Badajoz 23. Poble Nou
BARCELONA

Lacutativisible

vine a conèixer les novetats de la temporada
Riuo 35 anys - 08014 BCN - 93 298 99 47
www.lacutativisible.org

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions i publicitat - ppa@accent.cat
www.laccent.cat

Per què?

Condicions per la Directiva de treball tranquil·la i cada poble

respondre al procés de construcció europeu, associacions d'esquerres, sindicals i socials pre-oblitzacions per als propers mesos con-Europa que consideren que s'està con-servi dels lobbies de poder econòmic i, sovint, en contra dels treballadors i d'altres.

da pels estats membres (que n'han facilitat, cal insistir, la confecció). Aquesta cotilla exerceix una pressió decisiva per la privatització de serveis públics, per la reducció de la despesa social, per la contenció dels salaris, per la devastació ambiental (la UE és el segon emissor de gasos amb efecte hivernacle del món), així com pel progressiu sacrifici de drets laborals conquerits un segle abans.

Les directives sobre immigració i 65 hores que estan sent aprovades els darrers mesos, com les hem d'entendre? Dins de quina lògica s'encabeixen?

Les recents directives sobre immigració i sobre 65 hores són el reflex d'un model que per ser "altament competitiu" necessita produir però i inseguretats entre la força de treball, sigui autòctona o estrangera, regularitzada o no, i mantenir-la en condicions de permanent vulnerabilitat.

És una lògica similar a la que hi ha darrera dels recents pronunciaments del Tribunal de Justícia en els casos Viking, Laval, Ruffert i Luxemburg. Tots ells són la plasmació pràctica del que es pretenia imposar amb l'anomenada Directiva Bolkenstein: una forta restricció de la capacitat dels poders públics per controlar la lliure circulació de capital i de serveis i un aprofundiment del dumping social i fiscal en el conjunt de la UE. Així, enlloc d'impulsar mesures d'harmonització "cap a dalt", s'afavoreix l'enfrontament entre treballadors de països amb diferents nivells de garanties socials i laborals.

La nova dreta que ha conquerit l'hegemonia a la UE, representada per Sarkozy, Merkel, Berlusconi i alguns executius d'Europa de l'Est, ha estat decisiva en l'impuls d'aquest escenari. I els partits socialistes, tret d'honroses excepcions, no han fet res per a impedir-ho.

Alguns analistes alerten que la Unió Europea està atrapada en una fase ja esgotada en la que els EUA són la potència hegemònica sense rivals, i no s'adaptan al nou context on hi ha d'altres

Ara, tots els països reclamen llibertat de despesa per socórrer a bancs i entitats financeres que s'han enriquit de manera jurídicament dubtosa en els darrers anys. També

potències emergents. Quina és la teva opinió sobre el paper que està jugant la UE en la geopolítica internacional?

La UE té una forta dependència energètica de diferents països del Sud i de l'Est. Per assegurar el seu model de producció i de consum la seva política exterior i de defensa ha estat subordinada amb molts poques fissures a la política dels Estats Units. Ara que el context està canviant i que l'escenari internacional es torna més multipolar, la manca de reflexos i d'autonomia de les classes dirigents de la UE ha quedat palesa. Hi ha hagut, és cert, iniciatives aïllades i puntuals; però com es pot comprovar amb els pronunciaments i silencis de la UE davant la situació a Rússia, Colòmbia, Bolívia o l'Orient Mitjà, no hi ha una agenda política realment autònoma dels interessos dels Estats Units.

Com pot afectar la crisi l'actual situació? Hi haurà canvis en el rumb que havia pres fins ara la UE? Hi ha lloc per a l'Europa dels treballadors i treballadores i dels pobles?

La crisi està contribuint a mostrar moltes de les contradiccions inherents a aquest procés d'integració. Durant decennis, les institucions comunitàries han considerat que els ajuts a empreses estatals distorsionaven la lliure competència. Amb aquest argument s'ha forçat la privatització de molts serveis públics i s'ha afavorit la creació de nous oligopolis privats.

durant molt de temps, les institucions comunitàries han propugnat l'aplicació rígida d'un Pacte d'Estabilitat i uns criteris de convergència que han generat un enorme dèficit social al conjunt de la UE. Ara, gairebé tots els països de l'Eurogrup, començant per França, consideren que el Pacte no funciona i demanen major llibertat d'acció monetària. Tot això obligarà a replantejar, si més no parcialment, les regles de joc vigents fins ara. Per a la dreta, i per a una part considerable de la socialdemocràcia, del que es tracta és d'introduir un breu parèntesi, fins que es pugui retornar a les anteriors condicions de "normalitat".

Naturalment, res d'això pot considerar-se una alternativa acceptable pels pobles europeus, pels seus treballadors i treballadores, autoctons o migrants, del camp o de la ciutat. Ans al contrari, el que caldria, en el que context actual, és una crítica sense complexos tant de l'euroentusiasme com del populisme xenòfob com a pressupòsits per l'impuls d'una proposta alternativa.

Aquesta proposta, més que en un Tractat o en una Constitució, hauria de consistir, al meu parer, en un programa d'acció capaç de revertir les actuals iniciatives privatitzadores, xenòfobes i militaristes de l'UE i de situar el legítim objectiu de la Unió dels pobles europeus dins de la construcció d'un nou internacionalisme solidari a l'alçada dels temps.

Cap a l'Europa Social dels Pobles

Crònica de l'FSE des de Malmö

QUIM ARRUFAT MALMO (SUÈCIA)

Del 17 al 21 de setembre fins a 15.000 persones es van reunir a la ciutat de Malmö, al sud de Suècia per participar de la cinquena edició del Fòrum Social Europeu. Durant quatre dies, més de 200 conferències i seminaris van tractar d'abordar l'agenda dels moviments socials europeus.

Un miler de persones es va aplegar a l'esplanada del parc Amiralen el primer dia del Fòrum Social Europeu per assistir als parlaments d'obertura d'aquesta trobada continental de moviments socials: Mustafà Bargouthi, líder de la Iniciativa Nacional Palestina, Sebahat Tuncel, diputada kurda de Turquia, Blanca Chancoso, líder indígena d'Equador i Vandana Shiva, líder antiglobalització de l'Índia, es van encarregar de recordar que els moviments socials europeus tenen la doble responsabilitat de canviar Europa per als europeus i per a la resta del món. Finalment, diferents líders de confederacions sindicals europees i de moviments antiglobalització com Attac van demanar als assistents al Fòrum que s'esforcessin en concretar una agenda política per a l'esquerres social europea.

Efectivament, els actes que més van centrar l'atenció durant el Fòrum van abordar el Tractat de Lisboa, la directiva europea sobre immigració ("Directiva de la Vergonya") o el retrocés en drets socials que suposa la directiva que allargua la jornada laboral fins a 65 hores. La preocupació per

l'Europa fortalesa, la política migratòria, la retallada de drets socials, la construcció institucional antidemocràtica i l'Europa dels estats i el capital van ser una constant en les desenes d'activitats i assemblees que van tenir lloc durant el Fòrum Social.

Finalment, la manifestació oficial del Fòrum Social Europeu va aplegar el dissabte 20 de setembre més de 15.000 persones en una marxa llarguíssima per on va desfilar tota la diversitat de moviments i organitzacions que participen del Fòrum. Des del bloc negre-violeta, fins a les joventuts dels partits comunistes nòrdics, passant per les diferents diàspores d'exiliats de Llatinoamèrica o el Pròxim Orient, o les diferents delegacions indígenes dels Andes.

Malgrat tot, la majoria de mitjans de comunicació només van reproduir les imatges d'aldarulls de la nit anterior, on una manifestació autoconvocada a mitja nit va acabar amb alguna destrucció de mobilitat urbana.

Mecanismes participatius de confecció de l'agenda política

Elaborar un mínim de conclusions i agendes compartides és un dels objectius dels Fòrums Socials. Una tasca sempre pendent d'aquests grans esdeveniments, on la voluntat és poder arribar a conclusions i acords, però la gran multitud de persones i organitzacions i la diversitat de temes ho fa sovint impossible. No obstant això, una sèrie de mecanismes van ser posats en pràctica pel comitè organitzador, que han facilitat el naixement de mitja dotzena de xarxes noves, com la Xarxa Internacional Ecofeminista, o la convocatòria de dies globals de mobilització, com el Dia d'Acció Global contra el Canvi Climàtic, que ha quedat convocat pel 6 de desembre d'enguany.

L'Europa Social dels Pobles

Per primera vegada l'Assemblea de Moviments Social del Fòrum Social

Europeu va incloure una referència clara al dret d'autodeterminació dels pobles i a la necessitat de definir l'altra Europa possible a partir dels drets col·lectius dels pobles, en contraposició a l'Europa dels Estats i els Tractats constitucionals. La proposta va venir d'un document pre-

sentat conjuntament per diferents organitzacions de nacions sense estat, entre els quals Herriak Aske, la Fundació Galiza Sempre, el CIEMEN, Kurdish Network, el Sindicat de Treballadors Corsos i el Fòrum Social Hongarès. En el text presentat es va exhortar tant Europa com el moviment altermundialització a fer seva la reivindicació dels drets d'autodeterminació de les nacions sense estat. També es va anunciar que en el proper Fòrum Social Mundial, que tindrà lloc sobre territori indígena a Brasil el proper mes de gener, un dels deu eixos temàtics és el dret a l'autodeterminació dels pobles i que les nacions sense estat comptaran amb un espai i una programació pròpia.

"Líders de tots els continents van recordar als moviments socials europeus que tenen una doble responsabilitat"

CAP A LA UNITAT POPULAR
1 de novembre trobada
al Ger. Ribes del Garraf.

xerrades, debats, dinar popular, concert Verd Cel.

cup
Candidatura d'Unitat Popular

LA CRISI DEL CAPITALISME A DEBAT

Crisi hipotecària: de Boyer a Lehman Brothers

L'actual crisi immobiliària té el seu origen en causes i factors molts diversos que van des del pla internacional fins al local. A continuació, les intentem desgranar de manera sintètica

JORDI BERBIS* BARCELONA

Per començar, cal tenir clar el context internacional en què ens movem. Marcat a nivell internacional per l'abundància de capitals financers, extremadament mòbils, àvids d'obtenir beneficis. Al mateix temps, tenim institucions com ara el Fons Monetari Internacional (FMI) i el Banc Mundial pressionant per privatitzar i reduir les regulacions arreu del món.

Aquest context financer internacional i l'enfonsament de la bombolla tecnològica d'inicis d'aquest segle va portar aquests capitals a buscar formes alternatives d'inversió. L'àmbit escollit en aquest cas va ser l'habitatge, prenent diverses formes segons el context locals, possibles en bona part gràcies a uns tipus d'interès històricament baixos.

Als Estats Units, aquest fenomen va prendre la forma de les hipoteques subprime, ja conegudes per tots plegats. En el cas de l'Estat espanyol, cal sumar a aquests factors financers l'entorn creat pel Decret Boyer de 1985 i les lleis que s'hi basen, que eliminaven la figura del contracte de lloguer indefinit i la pròrroga forçosa per al propietari, fet que afavoria el manteniment dels habitatges en lloguer existent i el manteniment d'un cert nivell de preus. Va ser a partir d'aquella reforma que van disminuir els habitatges en lloguer, passant molts d'ells a ser instruments d'especulació molt sucusos.

El cas espanyol

En el cas espanyol, és a partir de 1997 que es comencen a detectar augments cada vegada més grans de preus, així com de la participació del sector de la construcció en l'economia. A finals del segle XX succeeixen una sèrie de polítiques que afavoreixen l'augment de preus i la destrucció del territori.

Una desregulació financera i urbanística que faciliten la producció i compra d'un habitatge. Un exemple el trobem en l'ampliació de les deduccions fiscals per a la compra de la primera, segona i tercera residència, o els canvis en els criteris per considerar un sòl com a urbanitzable. I la creació i potenciació de gran projectes d'infraestructures, sobretot carreteres, que permeten l'accés a espais físics abans aïllats i revaloritzen la tinença i control de l'espai físic com a forma d'explotació.¹

Va ser l'abundància de capital que va impulsar les entitats financeres a concedir hipoteques amb molta facilitat, però sota una forma diferent als Estats Units. En el

Brokers de Wall Street pendents de les cotitzacions

cas espanyol, es van transformar les condicions: es concedien per fins al 100% del valor taxat i s'allargava el termini de pagament, en consonància amb els augments de preus.

Però amb quin mecanisme es va produir l'augment de preus? El que podríem anomenar circuit bàsic de l'augment de preus és prou conegut: en esperar un augment de preus en el futur, es produeixen cada vegada més revaloritzacions i més com-

"A finals del segle XX, a l'Estat espanyol s'impulsen unes polítiques que afavoreixen l'augment de preus i la destrucció del territori"

pres, algunes per esquivar l'augment de preus, però moltes per aprofitar-se'n, tornant a alimentar el cicle i inflant la bombolla.

La connexió amb la política local

En l'àmbit autonòmic i municipal és on més es plasma la importància del control de l'espai, però sobretot de revaloritzar-lo, de rehabilitar-lo. De transformar-lo, en definitiva, en un àmbit per a l'extracció ràpida de beneficis.

Cal tenir present que aquests dos tipus d'administracions són les que tenen la majoria de les competèn-

cies en matèria urbanística i de regulació de l'espai públic. Abans i durant aquests anys de bombolla immobiliària, hem pogut veure les seves actuacions sota formes molt diverses: els processos especulatius als cascos històrics dels nostres pobles i ciutats, la promoció de plans urbanístics arreu del territori o les successives lleis per a limitar encara més l'ús no comercial de l'espai públic en són una bona mostra.

Cal tenir present les connexions amb la política local, amb tots els escàndols de corrupció a les zones de turisme basat en urbanitzacions. No han estat gens estranyes aquests anys connexions personals i familiars entre regidors i alcaldes i constructors i promotors.

El sector financer

Per últim, podem situar les entitats financeres en la visió general. Es beneficiaven enormement de la bombolla immobiliària. En finançar tant l'oferta com la demanda es beneficiaven tant de l'augment de preus com del nombre de crèdits hipotecaris. Cal explicitar el circuit de finançament per poder entendre el paper de bancs i caixes en tot plegat.

Habitualment, els promotors obtenien el sòl per construir i finançaven als constructors l'edificació dels habitatges mitjançant els crèdits que els donaven bancs i caixes. Posteriorment, en vendre l'habitatge, cancel·laven els deutes de diverses maneres, però sobretot a partir del que venien. Per la banda de la demanda, els compradors d'habitatge per a viure-hi sol·licitaven una hipoteca, molt possible-

ment als mateixos que finançaven l'obra.

Es així com bancs i caixes es beneficiaven de la bombolla: per una banda, concedien més crèdits a l'oferta en construir-se'n més, per l'altra, els imports a pagar per aquells que les compraven eren cada cop més grans, augmentant el valor dels crèdits concedits.

Un aspecte a tenir en compte són les interrelacions entre els

"En l'àmbit autonòmic i municipal és on més es plasma la importància del control de l'espai per transformar-lo en un àmbit per a l'extracció ràpida de beneficis"

diversos sectors implicats: les grans constructores tenien accions dels grans bancs, al mateix temps que caixes i bancs tenien promotores pròpies, igual que moltes constructores. Cal afegir les interrelacions entre societats de taxació i caixes, com el cas de TINSA, fundada i participada per al conjunt de caixes de l'Estat espanyol organitzades a la CECA.

Quan la bombolla immobiliària va rebentar als Estats Units es van començar a generalitzar tant els impagaments com els dubtes sobre l'habitatge com a inversió. Arribat

a aquest moment, la por a l'esclat de la bombolla i la seva fragilitat va trençar el mecanisme de crèdit entre bancs, al mateix temps que retallaven el crèdit no només a les operacions immobiliàries, sinó també a la resta de sectors de l'economia, precipitant la situació de crisi immobiliària i, per les seves connexions, financera i econòmica. Un exemple són els recents col·lapses de bancs com Lehman Brothers.

Com a conclusió, podem afirmar que les arrels de la crisi immobiliària provenen en el temps de força enrere i, en del capitalisme, no són pas aliens als grans moviments de capitals ni molt menys al principi d'obtenció de beneficis a qualsevol preu típic del capitalisme actual. Cal tenir present que, durant el període de bombolla immobiliària, els salaris reals s'han mantingut estancats a l'Estat espanyol, fet que manifesta la falta de base econòmica de les famílies per mantenir la demanda d'habitatge dels últims anys.

Sens dubte, la crisi econòmica afectarà més aquells països que han patit una bombolla immobiliària, com el cas espanyol. La seva magnitud encara està per veure.

***Membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa**

MÉS INFO:
[HTTP://WWW.SEMINARITAIFA.ORG](http://www.seminaritaifa.org)

¹ Aquest factor s'ha finançat en gran part, a nivell de l'Estat espanyol mitjançant el Fons Comunitari Europeu, pel qual el seu paper d'ajuda per millorar els països membres seria més que discutible.

Vaga de fam indefinida dels presos kurds a l'Iran

REDACCIÓ BARCELONA

Centenars de presos kurds estan en vaga de fam indefinida en presons de l'Iran. La vaga de fam va començar el 25 d'agost, i els presos ja han superat els 40 dies sense ingerir aliments. Segons la pàgina d'informació Kurdish Info (www.kurdish-info.net), són centenars els vaguistes, però no detalla la xifra. Tot i no poder facilitar aquesta informació, sí que concreta els noms i condició de 23 de les persones que han emprès aquesta lluita, entre les que hi ha activistes polítics, pels drets de les dones i estudiantils. Com a mínim tres d'ells estan condemnats a mort i un a cadena perpètua.

Amnistia Internacional també s'ha mostrat preocupada per la situació d'aquests presos en vaga de fam, que ha xifrat en 50. No és la primera vegada que aquesta organització denuncia públicament dels presos de la minoria kurda de l'Iran, ja que anteriorment ja s'havia manifestat contra les condemnes a mort i la pràctica de la tortura a les presons d'aquest Estat.

La preocupació per la situació dels kurds emprisonats a l'Iran per motiu

polític es va fer sentir a finals d'agost, coincidint amb l'inici de la vaga de fam, als carrers de Londres. Els manifestants van alertar que hi ha vuit kurds a les presons iranianes que estan a l'espera de ser executades. D'aquests, dos són periodistes, cinc són mestres i el darrer és un estudiant. La Federació Kurda del Regne Unit, convocant de la mobilització, va denunciar que durant aquest 2008 ja han estat executades 211 persones a l'Iran, i que el 2007 la xifra va ascendir a 317.

A l'Iran hi viuen entre 5 i 8 milions de persones, segons les fonts, i no tenen els drets nacionals reconeguts. Una part d'ells s'han unit a la lluita del PKK (Partit dels Treballadors del Kurdistan, nascut a Turquia), i dins de la seva estructura s'enquadren en la guerrilla del PJAK, que té la seva base d'operacions a les muntanyes del nord de l'Iraq, dins l'autonomia regional kurda.

Les raons de la vaga de fam

Les demandes dels que s'han sumat a la vaga de fam són el reconeixement de la seva identitat política i civil com a presos; la cancel·lació de les condemnes a mort pels activis-

Kurds de Turquia celebren el Newroz // FOTO: Oriol Clavera

tes polítics i civils, i l'eliminació de la pena de mort de la Constitució iranianes; acabar amb la tortura i maltractes als presos; posar fi a les polítiques de discriminació nacional, religiosa i sexual; acabar amb les condemnes a l'exili forçós; millorar les condicions de vida a les presons; que les organitzacions de defensa dels Drets Humans iranianes i internacionals supervisin les pre-

sons iranianes, i que es revisi el sistema judicial iranià sobre la base dels estàndards de protecció dels Drets Humans.

Els organismes de suport als presos han fet una crida internacional a les organitzacions de defensa dels Drets Humans, intel·lectuals i organitzacions polítiques democràtiques a donar suport a la lluita dels vaguistes de fam.

Condemnats a Dinamarca per vendre samarretes solidàries

REDACCIÓ BARCELONA

"El sistema judicial danès ha mostrat que està amb la potència d'ocupació israeliana i amb els qui a Colòmbia maten gent i torturen els presos". D'aquesta manera, Michael Schoelardt valorava la sentència que el condemna a ell i a cinc danesos més a penes d'entre dos i sis mesos de presó. El motiu: haver produït samarretes amb emblemes de les FARC (l'exèrcit revolucionari de Colòmbia) i l'FPAP (el Front Popular per l'Alliberament de Palestina), i destinar els diners a una ràdio colombiana i a un taller de gràfic als territoris palestins.

L'empresa que ha impulsat l'edició de material és Fighters&Lovers ("Combatents i Amants"), i té seu a Dinamarca. La marca ha venut unes 300 samarretes a 23 euros cadascuna. La condemna es va saber el dijous 18 de setembre en el segon judici que se'ls feia, ja que en una primera sentència el desembre de 2007 van ser absolts; però aleshores la ministra de Justícia danesa, Lene Espersen, va presentar un recurs d'apel·lació, que ha culminat amb la recent condemna.

També estava encausat un venedor ambulat de salsitxes perquè a la seva parada feia publicitat de la marca de roba, però a ell l'han absolt. Els condemnats són les persones que formen part de la mar-

ca que ha produït les samarretes.

Una de les encausades, l'estudiant Katrine Willumsen, que ha rebut una condemna de dos mesos de presó, va denunciar en sortir del Palau de Justícia que "la condemna és absurda i irreal, ja que sentència que vendre samarretes equival a un acte de terrorisme". I va afegir que "és molt inquietant la decisió en un Estat de dret democràtic com Dinamarca, per al qual no hi ha diferència entre terrorisme i moviments d'alliberament legítims".

La sentència justifica la condemna perquè tant les FARC com l'FPAP estan inclosos en la llista d'organitzacions que la Unió Europea i els Estats Units qualifiquen de "terroristes".

L'advocat dels condemnats, Thorkild Hoeyer, ja ha anunciat que demanarà al Ministeri de Justícia l'autorització per recórrer la sentència davant la Cort Suprema, i si cal anirà fins la Cort de Drets Humans d'Estrasburg. I el director de Fighters&Lovers, Michael Schoelardt, afegeix que manté el convenciment que més endavant aconseguiran que les FARC i l'FPAP siguin retirats de la llista d'organitzacions "terroristes" de la UE, i que la marca que ha estat condemnada continuarà endavant amb els projectes previstos.

Les samarretes de Fighters & Lovers amb les sigles de FARC-EP // FOTO: Fighters & Lovers

Uribe content

Qui s'ha mostrat especialment satisfet amb la condemna és el president colombià, Álvaro Uribe: "Aquest és un gran pas, és una ajuda eficaç a la valerosa lluita del poble colombià contra el terrorisme. Agraïm molt a la justícia danesa que prengui aquest tipus de determinacions".

Proves extrems sota tortura

Tot i la condemna, però, la Justícia de Dinamarca no va acceptar durant el judici cap prova procedent del sistema legal colombià. I és que l'alt tribunal va concloure

que la tortura i la violència són part integral del sistema d'aquest Estat americà. L'examen complet que va fer la Fiscalia danesa del material presentat per Colòmbia va conduir la Justícia danesa a concloure que es basava en confessions obtingudes sota tortura elèctrica, violació i violència extrema.

Malgrat aquesta constatació, però, els sis integrants de Fighters&Lovers han estat condemnats.

MÉS INFO:

[HTTP://WWW.FIGHTERSANDLOVERS.ORG](http://www.fightersandlovers.org)

OPINIÓ

Alitalia o el liberalisme a la bolonyesa

MARCO LAURENZANO ROMA

La telenovel·la Alitalia sembla haver arribat a una conclusió: l'antiga companyia de bandera italiana, a un pas de la fallida, s'ha afanyat a ressorgir amb el nom de Compagnia Aerea Italiana (CAI). Es tracta d'una resurrecció fictícia, des del moment en què l'únic objectiu d'aquesta nova companyia serà fer-se absorbir per una de les grans companyies del transport aeri europeu (Lufthansa o Air France) i limitar-se a activitats de curt o mitjà recortegut, amb una clara reducció de la plantilla.

Una qüestió que no és nova en un sector, el del transport aeri, que ha viscut, sovint en els últims anys, crisis i fallides de vectors importants i de llarga tradició.

El cas italià presenta algunes particularitats que fan que sigui un cas a ressaltar i, a més, pot ser un model pel futur.

Durant la primavera d'aquest any, just en els seus últims dies de vida, el govern Prodi, davant d'una Alitalia plena de deutes derivats d'anys de gestió clientelar i de la complicitat dels sindicats oficials, va decretar la venda d'Alitalia al grup Air France-KLM. La proposta, que preveia l'absorció d'Alitalia per Air France i l'acomiadament de milers de persones, era exactament idèntica a la fórmula que va fer servir Silvio Berlusconi en el seu govern anterior (2001-2006). En plena campanya electoral, l'encara no elegit president Berlusconi declarava l'acord inacceptable i alguns sindicats grocs el van recolzar, fins al punt que van constrènyer a Air France a retirar-se. Amb el retorn de Berlusconi, Alitalia ha estat dividida en dues parts: d'una banda una "companyia dolenta", o una societat que comprèn tots els deutes, les activitats a liquidar i els treballadors (prop de deu mil) a enviar a l'atur, que es manté sota mans públiques; i de l'altra, una societat sense deutes que seria regalada a una colla d'empresaris italians, la CAI, els quals en pocs mesos donaran el control de les operacions a Air France o a Lufthansa òbviament amb un previ pagament.

No obstant l'oposició de la major part dels treballadors, ha desencadenat un bombardeig mediàtic dut a terme pels grans mitjans de comunicació amb una campanya inaudita de desinformació. La moral de la fàbula és que els contribuents italians es veuen obligats a assumir els deutes de la gestió precedent de la companyia, milers de treballadors es troben al carrer i pocs empresaris, amics dels amics, gràcies a les seves relacions polítiques es poden repartir, pràcticament sense risc, milions d'euros. Un clar exemple de liberalisme a l'americana que d'altra banda sembla, en aquestes últimes setmanes, estar molt en voga no només a Itàlia.

(Traducció: Maria Mena)

MOVIMENTS D'ALLIBERAMENT A L'EUROPA ACTUAL (II)

Caminant cap a la independència enmig de l'Àrtic

MANEL LÓPEZ I ESTEVE LLEIDA

El proper 25 de novembre, els habitants de Grenlàndia decidiran en referèndum si aproven o rebutgen l'acord signat entre el president autònom grenlandès i el primer ministre danès que ha de donar major autonomia a l'illa més gran del món i que garanteix la constitució d'un Estat independent si així es decideix en referèndum popular. Davant d'una més que segura aprovació de l'acord, sembla que el poble inuit farà un pas més en la llarga lluita contra el colonialisme danès i nord-americà cap a la seua plena independència.

La nació inuit¹ de Grenlàndia porta a les seues espatlles una llarga història de colonització europea. D'ençà de l'arribada a l'illa dels primers missioners danesos noruecs a començaments del segle XVIII, Grenlàndia ha patit un règim colonial per part de la corona danesa que ha anat variant formalment, fins el 1953 una estricta administració colonial, a partir d'aquest any província de la monarquia danesa i, finalment el 1979, un règim d'autonomia, però que ha mantingut, amb diferents graus, la subordinació econòmica, política i cultural del poble inuit a l'estat-nació danès i que, alhora, ha possibilitat la penetració militar nord-americana en territori grenlandès.

D'aquesta manera, la monarquia danesa aplicà a Grenlàndia, fins ben passada la segona meitat del segle XX, una estricta política colonial fonamentada en el control absolut del comerç exterior, de l'educació, de l'economia productiva i de l'aculturació a través de moviments forçats de població i de l'arribada de pobladors danesos. La "modernització" forçosa a la que fou sotmès el poble inuit per part de la metròpoli ha provocat un traslocament profund de les referències culturals i vitals dels inuits, ja que, com ha assenyalat l'historiador i urbanista Mike Davis, l'estratègia colonial de concentrar la població autòctona de desenes de pobles a grans centres urbans de fàbriques conserveres ha produït una societat amb un alt grau de desestructuració agreujada per l'economia política de les bases militars nord-americanes presents a l'illa.

Símbol típic dels inuits que tradicionalment s'usava com a marca per a la navegació

Fou durant la segona guerra mundial que els nord-americans començaren a utilitzar l'illa com a base militar per a transportar bombarders a Anglaterra, i d'ençà del 1941 la presència militar nord-ame-

ricana a l'illa s'ha mantingut fins a dia d'avui, amb la base radar estratègica de Thule, amb conseqüències ambientalment i social nefastes per a l'illa. Precisament, la mobilització en contra de la interven-

ció militar nord-americana a l'illa es convertí en un dels punts que donà cos al moviment d'alliberament nacional grenlandès a finals dels anys seixanta i primers setanta.

Inuit és el terme amb el que s'autodenominen els pobles autòctons de l'Àrtic enfront el terme despectiu i colonial d'esquimals. independència i antiimperialisme.

Davant l'autonomia, independència i antiimperialisme

Com hem apuntat, el 1979 la monarquia danesa concedí un règim d'autonomia a Grenlàndia com a concessió a les reivindicacions del nacionalisme grenlandès i com a intent neocolonial de continuar controlant l'illa a través de les elits autòctones educades a Copenhaguen. Tot just uns anys abans, es constituí de manera organitzada la primera expressió del marxisme d'alliberament nacional grenlandès que s'ha mantingut fins a l'actualitat com a segona força política del país.

L'Inuit Ataqatigiit (Partit de la Comunitat Inuit) inicià la seua activitat com a organització política el 1977 amb l'objectiu d'assolir la plena independència de Grenlàndia. Nascut dels diversos moviments de la nova esquerra dels seixanta i setanta que existiren a l'illa, i fortament

influenciat per la resistència vietnamita i els diversos moviments anticolonials, l'IA es caracteritzà per ser una força socialista marxista, paninuit, ecologista i amb un programa concret de defensa de les tradicions i cultura inuit davant l'assimilacionisme danès. D'aquesta manera, el moviment independentista grenlandès s'ha estructurat fins a dia d'avui a l'entorn d'aquesta organització política que lidera el vot contrari al règim autònom el 1979, la sortida de Grenlàndia de la CEE el 1985 en

desacord amb les quotes pesqueres comunitàries, la reivindicació dels drets originaris al territori i l'oposició a la remilitarització nord-americana de l'Àrtic. Molts dels actuals militants del IA són els néts dels inuits expulsats del nord-oest de l'illa pels nord-americans als anys 50 per instal·lar-hi una base militar que continua operativa, i aquest fet, en bona mesura, explica l'oposició frontal als plans nord-americans d'estenya de la National Missile Defense a territori grenlandès i la seua contundència antiimperialista.

"El proper mes de novembre s'obrirà un nou horitzó en el camí cap a la independència dels inuits de Grenlàndia"

A banda de la seua activitat política a Grenlàndia, l'IA ha dinamitzat el Consell Circumpolar Inuit, organisme que actua com a govern a l'ombra de tota la nació inuit dividida entre els Estats Units, el Canadà i Grenlàndia, i que ha realitzat importants campanyes i trobades internacionals per la desmilitarització de l'Àrtic, en contra de l'energia nuclear i pel reconeixement dels drets col·lectius dels inuits i l'exercici del dret d'autodeterminació de tota la nació inuit.

El proper mes de novembre s'obrirà, de ben segur, un nou horitzó en el camí cap a la independència dels inuits de Grenlàndia. En una regió com l'Àrtic que serà de vital importància en la geopolítica mundial del segle XXI, no només pels recursos petrolífers que conté, ens convé a tots que un dels pobles més amagats en les tenebres del colonialisme s'alci amb una veu pròpia en defensa de la terra i dels drets col·lectius i ho faci, inequívocament, des del roig i des del verd.

LOCALS I COL·LECTIUS COL·LABORADORS

Assemblea de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Associació de Veïns de Vinaròs Migjorn Carrer Sant Nicolau, s/n, Vinaròs
 // Ateneu Corberenc Font Vella 20, Corbera de Llobregat // Ateneu Independentista el Cep - CUP Vilafranca Santa Maria 4, Vilafranca // Ateneu La Bretxa Carrer Major, 17-19, Alcover // Ateneu Popular l'Arboç Sorral 8, Arbúcies // Ateneu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarriés // Ateneu Popular de l'Eixample Ptge. Conradi 3, Barcelona // Ateneu Popular X Ferran 14, Vilafranca del Penedès // Ateneu Popular Octubre Badajoz 23, Barcelona // Ateneu Popular La Falç Antic escorador s/n, Artés // Ateneu la Torna Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // Ateneu Popular de Sitges Pl. Castellés 3 // La Barraqueta Tordera 34, Barcelona // Bat Bat Kultur Sant Elix 29, Reus // Ca Revolta C. Santa Teresa, València // Casal Independentista de Sabadell "Can Capablanca" C. Lonch 13 // Casal Independentista de Sants Jaume Compte Premià, 31, Sants // Casal Independentista i Popular Quico Sabatè C. St Roc, 8, Sant Celoni // Casal Popular l'Esquerda Francesc Tarafa 48, Granollers // Casal Popular de Gràcia Ros de Ollano 39, Barcelona // Casal Popular La Traca C. Travessia, 15 Tona // Casal Popular la Sageta de Foc C. Trinquet Vell 15, baixos, Tarragona // Casal Independentista el Gurrí Taradell // CUP Molins de Rei // CUP Sant Celoni // CUP Vila-nova i La Geltrú // L'Estapera C. de baix, 14, baixos, Terrassa // SEPC UV Baró St. Petrillo, 9 València // SEPC UPP Despatx 20.1E12, edifici Jaume I, Barcelona // La Falç Panera 2, Lleida // GER Pi 25, Ribes // Ges Insurrecte Colomer, 11, 1r B. Torelló // Kasal Okupat el Prat (KOP) Alta Tensió C. Dr. Soler i Torrents 36, El Prat de Llobregat // Lliga de Capellades Pilar 3, Capellades // L'Ocell Negre - Casal d'Agitació Cultural C. Sant Carles 8, baixos, Lleida // Partisanu Pça. de l'Oli, 7 baixos, Girona // La Ploxa C. Almeda s/n, Bordils // Racó de la Corbella Ripalda 20, baixos, València // Centre Social-Bar Terra Baró de Sant Petrillo 9, València // Taberna l'Esparracat C. Feliu Munné 18, Esparraguera

escriu als i les preses polítiques catalanes

* Marina Bemadid 353 922, Maison d'Arrêt de Fleury Merogis (femmes), 9, Avenue des Peupliers, 91700 SAINT-GENEVIEVE DES BOIS Cedex, PARIS
 * Dolores López Raschán, CP Brieux, Apartat 206, 05194 Brieux, Àvila
 * Diego Sánchez Buitas, Carretera de Martorell a Capellades, km 23 08636 Sant Esteve Sesrovires

* Joaquín Garcés Villacampa, CP Castellón, Ctra. d'Alicora, km-10, 12066 Castelló de la Plana
 * Laura Riera Valenciano, Centre Penitenciari de Dones Wad Raas, Carrer Doctor Trueta 76-98, 08005 Barcelona
 * Rafael Tomás i Gaspar, Carretera de Martorell a Capellades, km 23 08635 Sant Esteve Sesrovires
 * Zigor Larredonda Muñoz, Prisión Provincial de Albacete, Ctra. de Ayora Km 72, Aptado Correo 70, 02071 Albacete.

Trenta anys de la mort d'un lluitador

Roger Sánchez BARCELONA

Ara fa just un mes, l'esquerra independentista commemorava l'assassinat del jove Gustau Muñoz, assassinat perpetrat fa 30 anys per les forces d'ocupació espanyoles durant la manifestació de l'Onze de Setembre de 1978. No molta gent sap, però, que en Gustau va morir als braços d'un company seu de militància, en Jordi, que moriria un mes després, el 14 d'octubre de 1978.

En Jordi Martínez de Foix i Llorenç va néixer el 23 d'abril de 1957. Era fill de Sant Andreu de Palomar, a Barcelona. Ja amb 15 anys va entrar a militar al PC(i). La seva consciència de classe el feia defugir els intel·lectualismes, i apostava fermament per la classe treballadora. Desenes són les manifestacions que acumulava a les seves esquenes. El 2 de desembre de 1977, en una de les moltes manifestacions en què va participar, és ferit de bala per policies de paísà. A l'hospital, l'assetjament policíac és constant. Va ser donat d'alta l'1 de maig de 1978, i aquella mateixa tarda va anar a la manifestació. L'activitat política d'en Jordi era frenètica.

A finals del 1978, sense temps per refer-se de l'assassinat d'en Gustau, que el va colpir enormement, en Jordi preparava uns artefactes per fer servir el 15 d'octubre, en memòria del president Lluís Companys, afusellat pel feixisme feia 38 anys. En Jordi era en un pis franc que tenia a

Nou Barris, a l'aleshores C/Lucena, actualment Passeig Verdum. Mentre manipulava els explosius, aquests li van explotar a les mans, causant-li la mort immediata. Eren les 21:23h del 14 d'octubre; a aquesta hora se li va parar el rellotge.

En la investigació posterior van trobar fòsfor al pis, un material que no es feia servir per als explosius que utilitzava en Jordi (de tipus irlandès). El fet que la ubicació fos un pis franc, que només coneixien en Jordi i els seus, ha portat sempre la família a pensar en una infiltració dins el grup; aquesta acusació ha suposat discussions amb alguna gent del PC(i).

"El 14 d'octubre de 1978 Jordi Martínez de Foix, militant de PC(i), moria mentre manipulava uns explosius"

El 30 d'octubre d'aquell mateix any, la família, amics/es i companys/es d'en Jordi van voler retre-li homenatge a la Parròquia de Sant Andreu, a la Pl. Orfila. A l'acte, hi havia d'intervenir en Lluís Maria Xirriacs, el pare d'en Jordi, gent de Socors Català, i d'altres companys de militància. Centenars de persones s'hi van acostar, però es van trobar la plaça i els voltants ocupats per la policia espanyola. La família, volent evitar més dolor, va decidir no fer la cerimònia, malgrat que el mossèn no s'hi negava tot i la prohibició. Ja en aquell acte, en Jordi hi era des-

crit com a "patriota i comunista". És per això, per la seva lluita i compromís amb el país i la classe treballadora, que l'esquerra independentista el considera uns dels lluitadors caiguts en combat. I com fa ja alguns anys, l'assemblea local de Sant Andreu-Nou Barris d'Endavant, a Barcelona, li organitza un homenatge. Enguany serà el dissabte 18 d'octubre, a les 18:30h, a la Pl. Comerç de Sant Andreu.

En Jordi és una víctima més de la mal anomenada "transició", una més d'aquelles persones que van lluitar per una democràcia veritable que encara és lluny d'arribar. De ben segur que ara seria titllat de terrorista, com totes les persones que lluiten contra el capitalisme fins a les últimes conseqüències. És a les nostres mans, però, recollir el seu testimoni i recordar-lo, com fa la família, cada 14 d'octubre, a les 21:23h, tot escoltant "Campanades a mort", de Lluís Llach. El millor homenatge, com sempre, lluitar fins la victòria.

L'inquiet 08: nova empena al cinema en valencià

Felip Pineda BENISSA

Picassent acollirà, un any més, l'Inquiet: Festival de Cinema en Valencià, que va ja per la seua quarta edició. Enguany es realitzarà entre els dies 20 i 29 de novembre. Aquest festival està destinat a promocionar i difondre tota mena d'obres audiovisuals que estiguen realitzades en versió original o doblades a qualsevol variant del català. Un jurat designat per l'organització i format per personatges d'importància en l'àmbit de la cultura i de l'audiovisual serà l'encarregat de repartir els premis que els autors recolliran personalment en la cerimònia d'entrega. Els guardons s'estructuren en diverses seccions. La Secció Oficial Inquiet 2008 serà l'enca-

"L'Inquiet promociiona tota mena d'obres audiovisuals en versió original o doblades a qualsevol variant del català"

rrugada de premiar els directors del millor llargmetratge de ficció, documental, i curtmètrage. La Secció Inquieta 2008, patrocinada per la Fundació Sambori, està encaminada als estudiants de secundària, batxillerat i formació professional. Els centres educatius que hi participen podran rebre el Premi Institut o el Premi Escola.

L'única secció en la qual les obres presentades encara no estan realitzades és "A corre-cuita", en la qual col·labora la Fundació Autor de l'SGAE, dirigida a estudiants universitaris i d'audiovisuals. S'haurà de presentar un curt de menys de 15 minuts, gravat entre el 15 i el 30 d'octubre, que gire entorn a un lema que l'organització comunicarà als participants inscrits prou prou. El 20% del muntatge final ha d'estar gravat a Picassent, i és requisit que hi apareguen imatges distintives del poble. S'atorgaran 3 premis en esta categoria. L'Inquiet també es preocupa per la música en valencià, per això hi ha la Secció Clip, patrocinada per la Universitat de València i la Universitat Politècnica de València, que premiarà el millor videoclip de música en valencià de qualsevol estil. A més, en cada secció hi haurà el Premi Públic, per tal que els assistents puguen triar també les seues obres preferides. Per últim, l'organització de l'Inquiet donarà un Premi Honorífic en la Secció Mostra, dedicada a un autor, gènere o institució important per al cinema en valencià.

Descobrir el món medieval en la nostra llengua

Aure Silvestre VALÈNCIA

Si el naixement d'una nova publicació en la nostra llengua sempre és motiu d'alegria, es pot dir que amb la sortida als quioscos dels Països Catalans d'*El món medieval* estem d'enhorabona. Aquesta revista pot sobtar per dos motius, el primer d'ells, malauradament, és el d'haver fet el seu naixement en català, i justament en un moment on tots els indicadors mostren el retrocés del català a molts àmbits, també el dels estudis i el món de les publicacions, en especial de les periòdiques. La segona sorpresa és la seua temàtica, la del medievalisme i a més amb la mirada centrada a l'antiga corona catalanoaragonesa. És a dir, els nostres Països Catalans de hui en dia. Fer la revista en català, sobre història medieval, i encara més, sobre un àmbit tan concret segurament serà el que la fa tan trencadora i innovadora. Per cert, recomanem que no us perdeu l'editorial. Ja ens agradaria que més projectes tingueren tanta voluntat, personalitat i unes idees tan clares.

En les seues gairebé cent pàgines, l'equip d'*El món medieval* ens servirà, cada dos mesos, un programa d'articles d'allò més variat, des de música a economia, passant per l'art o els elements de la religió, però on s'albira, en tot moment, una ferma voluntat d'arribar al gran públic. En tot moment prima un llenguatge

senzill i intel·ligible al gran públic, i sense que això haja d'anar en perjudici del rigor històric. *El món medieval* està feta d'una manera professional i amb una maquetat i disseny molt atractiva, que inclou un format un poc més reduït de l'habitual, el que la fa molt còmoda de dur per lloger en qualsevol lloc. La revista està dividida, a gran trets, en dos blocs. El primer d'ells és el de seccions, tota una novetat, i on s'inclouen notícies referides a troballes arqueològiques o la presentació pública de programes de difusió cultural del medievalisme. L'agenda està atapeïda d'activitats, des de la celebració de congressos a visites culturals. Fires i festivals o la de ressenyes bibliogràfiques tanca aquest bloc de continguts. A la segona part, la dels articles, en profunditat, els lectors ens veiem conduïts per un viatge que ens porta des de la València medieval, a la història dels templers, continuant per les característiques de la fiscalitat a la Corona d'Aragó i l'anàlisi d'algunes obres d'art paradigmàtiques del període. Sent coherents amb la seua tasca de difusa del nostre ric patrimoni històric, la revista es tanca amb un parell d'articles de rutes i vistes pel país, al Bages i al monestir de Poblet, justament quan es compleix el vuitè centenari del naixement de Jaume I, soterrat a aquest cenobi de la Conca de Barberà.

ment de Jaume I, soterrat a aquest cenobi de la Conca de Barberà.

En definitiva: pensem que *El món medieval* és un bon projecte, amb les idees ben clares i un compromís real amb el seu país. Així i tot, però, també hem de reconèixer que ens hagués agradat trobar més suport institucional i publicitat, el que reflectiria una major normalització del català a tots els àmbits, també el de les publicacions dirigides al gran públic, que, en definitiva, fan als usuaris de la nostra llengua.

Tro de bac El rat penat

Rafa Escobar MANISES*

Si algú camina pel centre històric de València i presta una mica d'atenció a alguns dels edificis institucionals i monumentals, podrà observar que l'escut de la ciutat, present en la majoria d'ells, té a sobre seua la imatge d'un ratpenat.

La identificació d'aquest animal amb la ciutat és una constant, fins al punt que nombroses associacions, col·lectius i institucions radicats a la ciutat incorporen el rat penat als seus emblemes.

Però quin és el seu origen i el seu significat? Segons sembla es tracta d'un símbol reial que des de l'edat mitjana moltes viles incorporaven al seu escut, junt a la corona, per diferenciar-se de les viles senyorials. Es diu que el ratpenat representa una modificació del drac que el rei Jaume I portava al casc durant les conquestes dels regnes de València i Mallorca i, és per això que, a banda de la ciutat del Túria, el ratpenat apareix als escuts de diverses poblacions valencianes i mallorquines.

Fou cap a finals del segle XIX i principis del segle XX quan el símbol començà a polititzar-se en dues direccions. Per una banda associat al valencianisme polític incipient i per l'altra formant part de l'imaginari simbòlic del regionalisme conservador.

Amb el franquisme i el posterior procés de reforma política als anys setantes, el símbol patí un segrest per part de la ultradreta regionalista i espanyolista, que l'incorporà al conjunt del seu desplegament simbòlic, en el qual trobem també la senyera amb blau i diferents elements de folklore popular; despullant-lo així de qualsevol potencial emancipador. I així és com ens trobem encara als nostres dies, considerant el ratpenat com alguna cosa aliena, sinó contrària, a l'independentisme.

Si fem una consideració objectiva i sempre partint d'una concepció dinàmica del significat dels símbols, no podem negar la indubtable catalanitat del símbol, com tampoc podem menystenir el seu potencial identitari, pel fet que es tracta d'un element que, d'una o altra manera, tots els valencians de la capital i l'àrea metropolitana senten com a seu.

És per això que s'hauria d'impulsar la recuperació del ratpenat, entre altres símbols segrestats per la ultradreta regionalista, la qual, a la ciutat de València i les seues àrees properes s'ha apropiat progressivament d'una gran quantitat d'elements identitaris buidant-los de contingut i folcloritzant-los, a la vegada que els ha imposat al conjunt del País Valencià.

Aquesta progressiva recuperació de símbols genuïns ha d'ajudar a l'EI a recuperar de mica en mica la falta de legitimitat que té per a importants sectors de la població i que en part es deu a la renúncia més o menys conscient a considerar com a seus tots aquests símbols.

* Professor i historiador.

Cultura i eleccions americanes

El món de la cultura està agafant posicions de cara a les eleccions a la Casa Blanca del proper novembre. Tan els demòcrates com els republicans o, el que és el mateix, Obama i McCain s'afanyen a rebre el major nombre de recolzaments possibles dins un món que majoritàriament s'ha mostrat contrari a les tesis de l'administració Bush. Per aquest motiu, el monogràfic d'aquesta quinzena analitza quins són els diversos suports rebuts a la cursa per la presidència dels Estats Units.

Herois del cinema d'acció amb McCain

Hèctor Serra ALDAIA

D'entre el planter d'interprets de Hollywood, el suport cap al candidat republicà John McCain és mou entre músics. El cas més conegut és el d'Arnold Schwarzenegger, governador de Califòrnia des de 2003. Una història curiosa és que la seua dona, Maria Shriver, neboda de l'assassinat John F. Kennedy, és una demòcrata convençuda. Arnold i Maria formen una parella, si més no, estrambòtica. L'altre gran heroi del cinema d'acció que ja ha fet pública la seua simpatia per McCain és Sylvester Stallone. Per al novaioquè, McCain representa el coratge i la força, en una clara al·lusió al passat del polític republicà en la guerra del Vietnam.

La llista d'actors i actrius que estan amb McCain no s'acaba ací. Angie Harmon, coneguda pels seus papers en films com End Game o The Deal, també s'ha mostrat confiada amb McCain. Menys sobtada és l'afició pels republicans de veterans interprets com Rip Torn (el cap de l'agència en Men in Black) o Dick Van Patten (Spaceballs). Així i tot, la majoria del cosmos de Hollywood és decanta per Obama. El món del cinema considera que les polítiques culturals d'Obama es presenten més ambicioses. Però la defensa d'Obama no ve mar-

Daddy Yankee, cantant de reggaeton: s'ha entrevistat amb McCain per parlar sobre educació i delinqüència juvenil.

Arnold Schwarzenegger, actor i governador de Califòrnia: membre del partit Republicà i gran amic de la família Bush.

Harrison Ford, actor: va declarar que els republicans ja havien demostrat que eren els únics capaços d'arreglar els problemes dels Estats Units.

cada per conviccions ideològiques sinó empresarials. La cinematografia dels Estats Units pressiona a alguns actors per donar suport al candidat demòcrata sota el risc de no promocionar o distribuir alguna pel·lícula.

En el plànol de la música, en dels casos més sonats és el del cantautor de reggaeton Daddy Yankee. A aquest porto-riqueny se li assigna la ingent tasca d'haver popularitzat aquesta tendència musical a l'Amèrica Llatina i a diversos països de parla no hispana. El cas és que el senador republicà i el cantant s'han reunit en alguna ocasió amb l'objectiu de parlar sobre aspectes tan diversos com educació, delinqüència juvenil o reinserció. Fa uns dies, vam veure en un acte al "rei del reggaeton" junt amb el candidat conservador amb la mà sobre el seu pit al costat de la bandera del país i mentre sonava l'himne nacional.

Obama amb el suport de l'Indie

Jordi Garrigós BARCELONA

La febre de la intel·lectualitat europea i nord-americana cap a Barac Obama ha superat totes les barreres imaginables. Tot i això, un dels fets més desconeguts pel gran públic és el recolzament que el candidat demòcrata a la Casa Blanca ha trobat dins el món de la música. Bruce Springsteen, REM o els Beastie Boys són algunes de les grans bandes que s'han posicionat a favor d'Obama, un fet que contrasta amb el silenci d'alguns dels declarats enemics de la causa republicana com Radiohead o Bono, vocalista dels U2. Una de les comunitats amb més influència i importància alhora de repartir el vot és l'afroamericana. Per això, és de vital importància el suport que la majoria de rappers estan donant al candidat demòcrata. És el cas de Jay-Z, Puff Daddy o Kanye West, un dels músics protagonistes de la campanya "Yes, we can" en col·laboració amb altres figures com Will I Am o la coneguda actriu Scarlett Johansson Tot i això, el que més sorprèn és que la llista s'amplia cap alguns dels grups indie de major reputació. La banda de moda dins l'escena alternativa de Nova York, Vampire Weekend, han recolzat explícitament Obama i altres aparicions significatives són les de Nada Surf, Yo la tengo o les Breeders, que han fet con-

Mariah Carey, cantant i actriu: a la pregunta sobre qui votaria, la cantant californiana va contestar: *Yes, we can!*

Alicia Keys, cantant: va declarar públicament que una victòria d'Obama acabaria amb el racisme a Estats Units.

Patti Smith: segons va explicar, Obama és l'únic candidat amb les mans netes.

certs en benefici del polític nord-americà. Sorpren l'exemple dels Fleet Foxes, que van cedir un versió de Bob Dylan que només podies escoltar si et registraves a votar o els Arcade Fire, que van publicar un article al seu bloc on donaven suport a Obama enfront a Hillary durant les primaries demòcrates. Algunes de les bandes més compromeses amb el polític demòcrata són els Death Cab For Cutie, que van escriure un blog de suport al Partit demòcrata a la versió electrònica de la revista Rolling Stone, Morrissey, que ha aparegut a diversos concerts amb la cara del polític a la samarreta o, com no, en Chris Martin de Coldplay, un músic habitual d'aquestes tendències.

Al món de Hollywood segueixen la mateixa línia. Així, actors com Jennifer Aniston, George Clooney o Will Smith i directors com Steven Spielberg han fet grans contribucions econòmiques a la campanya d'Obama.

La ressenya de la quinzena: Cançoníssima

Art, vinil i cançó

Hèctor Serra VALÈNCIA*

No hi ha dubte que la Nova Cançó va suposar un dels moviments del segle XX amb major empena emprenedora en l'àmbit cultural. Fa cinquanta anys neix un període que ja no s'ha aturat on la convergència de la música, la imatge creativa i l'ambició artística és tota una realitat. I és que la Nova Cançó va ser pionera en la introducció de l'àlbum o *long-play*, en la creació de la figura del cantant d'autor i en el toc avantgardista de les portades, que van passar de ser mers suports on s'inclouia la fotografia de l'interpret i els títols de les cançons, a esdevenir autèntiques obres d'art gràcies a les aportacions de reconeguts dissenyadors. Ara, una mostra a València recull dos centenars de les millors cobertes d'aquella època i un seguit de cartells, pòsters i llibres que ens transporten fins als dies de vinil i cançons.

Aquest homenatge a la Nova Cançó porta noms propis. Noms com els de les discogràfiques Edigsa, Discophon, Movieplay o Ariola, que durant les dècades dels 70 i dels 80 van gestionar un gran volum dels discos que aquelles generacions col·leccionen encara a casa. En aquests segells van gravar figures de la talla de Lluís Llach, Raimon, La Trinca, Joan Manuel Serrat o Maria del Mar Bonet. Però l'exposició de l'Octubre, singular i completa, va més enllà i recupera cobertes de treballs musicals d'un grandíssim nombre de grups i cantautors que abans i després de l'anomenada "transició espanyola" van jugar

un paper clau en la reivindicació de les llibertats negades durant la dictadura franquista. Toti Soler, Pau Riba, Núria Feliu, Cuixa, Remigi Palmero, Paco Muñoz, Els Setze Jutges, Pavesos, Elèctrica Dharma, Ovidi Montllor... són només alguns dels artistes que hi tenen cabuda.

L'encert d'aquesta col·lecció és el seu propòsit d'allargar la línia del temps i apropar-se fins als nostres dies. Això s'evidencia amb tot el material dels 80 i dels 90 que el comissariat de l'exposició ha

inclòs. Per molts, la transició entre aquestes dues dècades suposà la fi d'una època. Però també l'inici d'una altra. La de la moguda del "rock català" que al Principat va aconseguir tants adeptes. Algunes formacions ja han penjat les guitarres però d'altres continuen omplint els recintes: Quimi Portet, Ja t'ho diré, Tancat per defunció, Els Pets, Sopa de Cabra, Sangtraït, Tomeu Penya, Joan Amèric...

No ens podem oblidar de les signatures de rellevants dissenyadors (Jordi Fornas, Enric Satué...), artistes plàstics (Joan Miró, Tàpies, Alfaro, Boix...) o fotògrafs (Josep Puvill, Oriol Maspons...) que van deixar la seua marca en els discos o els cartells dels directes de tots aquests músics. Tot plegat, un mosaic d'art i música que ens convida a rememorar un moviment cívic d'importància cabdal en la història del nostre poble.

Fitxa tècnica

Títol: Cançoníssima (Dies de vinil i cançons)
Comissari: Carles Gàmez
Lloc: Octubre CCC (València)
 Fins el 26 d'octubre // Entrada lliure

Agenda

>> Aquest quinzena està farcida de convocatòries. Comencem amb la diada nacional del País Valencià, el 9 d'octubre. A València hi ha una convocatòria unitària de les organitzacions Maulets, Endavant i Cajei sota el lema "Els Països Catalans decidim independència". Enguany s'ha hagut de canviar la convocatòria: eixirà del carrer Hospital, cantonada amb Guillem de Castro a les 18h.

>> El 12 d'octubre no tenim res a celebrar, però sí molt per què lluitar. Hi ha diverses convocatòries arreu del País. A Barcelona, hi ha manifestació antifeixista que eixirà a les 11h a la plaça de Sants; a Tarragona s'ha quedat a l'Estàtua dels Despullats a les 11:30; a València, Antifeixistes de l'Horta convoca una concentració a les 18:30h a la Plaça Sant Agustí.

>> A Alcoi s'ha organitzat un cicle de conferències per analitzar l'estat del País en les diferents problemàtiques. Del 7 al 15 hi haurà xerrades sobre la llengua i el territori amb diversos experts.

>> El 9 d'octubre els companyes de la Ciutat Invisible acolliran la presentació de la novel·la "Mujeres de cihuatoate", de Txema Loperena, que ens incita a fer un viatge per Centreamèrica. L'acte serà a Can Vies, a les 20h, i serà una bona ocasió per debatre sobre la situació que travessa aquest continent.

>> El divendres 10 l'Ateneu Popular de Sitges convida a tothom a participar de la xerrada "Chiapas, 500 anys de lluita indígena" que tindrà lloc a l'Edifici Miramar, a les 19h. Aquesta xerrada s'emmarca dins els diferents actes de rebuig a la "festivitat" del 12 d'octubre. Posteriorment es podrà gaudir d'un sopar popular amb receptes centre i sudamericanes a l'Ateneu Popular.

Del 7 al 20 d'octubre

envieu-nos les vostres convocatòries a
 AGENDA@LACCENT.CAT

Història

La polèmica figura d'Andreu Marty

Pau Tobar VALÈNCIA

La divisió administrativa en la qual ens trobem els Països Catalans molt sovint afecta massa a la nostra percepció històrica. Si ens preguntarem pel comunista català més reconegut internacionalment possiblement no sabríem què contestar, i el més segur és que no se'n passara pel cap el nom d'Andreu Marty.

Fill de família humil, Marty nasqué a Perpinyà el 1886. Malgrat créixer en una família implicada en les lluites obreres del seu temps -son pare fou un dels revolucionaris implicats el 1871 en la Comuna de Narbona- durant la seua joventut no milità enlloc.

La revolució soviètica, però, provocà un terratrèmol en les consciències. Malgrat que no se'n parlà massa a les escoles, la reacció de les potències imperialistes vencedores en la Primera Guerra Mundial fou fulminant: la invasió del territori soviètic. Fou en aquest context en el qual Marty fou mobilitzat el 1919 per l'armada francesa cap al mar Negre en un vaixell on feia de mecànic. Davant l'ordre de bombardejar la ciutat d'Odessa per tal de desmoralitzar els revolucionaris ucraïnians, Marty promogué i

encapçalà el motí dels marins contra els oficials i s'apoderà del vaixell enlairant la bandera roja. Aquesta rebel·lió li valgué la condemna a 20 anys de treballs forçats; però al mateix temps Marty esdevingué tota una llegenda i un exemple de solidaritat

obrera. Així, per exemple el soviètic de treballadors de la fàbrica Dynamo de Moscou l'elegí simbòlicament heroi de l'internacionalisme. Cap al 1923 Marty ix de la presó i s'incorpora al Partit Comunista. Des del 1924 i fins a la invasió nazi, fou successivament elegit com a diputat en l'Assemblea Nacional francesa, fins i tot en el període 1928 - 1931 en el qual romangué a la presó per desobediència a l'exèrcit.

A principis dels anys 1930 esdevé membre actiu del Comintern i des de 1936 fou elegit membre de la seua direcció permanent: el Presidium. El seu gran pes en el Comintern determina la seua designació com a responsable de les Brigades Internacionals (BI) durant la Guerra Civil. Heus ací el període més controvertit de la seua vida donada la "depuració" que emprengué entre els seus homes. Hom diu que Marty ordenà l'execució d'uns 500 brigadistes -majoritàriament

de l'Europa centreoriental. Les raons argüides eren sobretot la indisciplina, però també acusacions de quintacolumnisme, que molt sovint afectaren a anarquistes i trotskistes. Els seus mètodes bruts escandalitzaren fins i tot a caps stalinistes de les Brigades com ara Togliatti.

La fi de la Guerra Civil enllaça pràcticament en l'esclat de la Segona Guerra Mundial. Amb ella arribà la invasió alemanya de l'Estat francès. Marty fou enviat a Alger per tal de bastir la resistència armada dels Frances-Tireurs Partisans i Front National.

Quan els aliats desembarcaren a Normandia, Marty tornà a l'hexàgon i tractà de mobilitzar el partit i els Partisans per tal de fer esclatar la revolució proletària. Tanmateix, la direcció comunista el desautoritzà i apostà per una política apaivagadora. Aquesta nova orientació col·laboracionista amb la burgesia per part dels comunistes francesos fou criticada repetidament pel comunista nord-català. Raó per la qual se l'apartà progressivament del partit fins a ser expulsat -amb el beneplacit d'Stalin- el 1952.

Tot i ser defenestrat per la direcció mantingué el seu escó de diputat fins el 1955. Un any després moria de càncer al seu retir de Catllà de Conflent.

"Als espais lliures d'Internet el català té molt bona salut"

LAIA ALTARRIBA I PIGUILLEM
BARCELONA

Com heu vist que ha canviat Internet aquests deu anys de vida de Softcatalà?

En aquests deu anys ha canviat tot. L'ús d'Internet que es feia fa deu anys no té res a veure amb l'actualitat. Per exemple, aleshores un bon internauta era el que tenia un bon conjunt d'adreces, i en canvi ara tothom funciona a partir dels cercadors. Hi ha hagut grans canvis tant pel que fa a la xarxa com als ordinadors. Un altre exemple: fa deu anys era impensable eines com l'Skype, el GoogleEarth o les xarxes P2P.

Pel que fa a la presència del català a la xarxa, quins canvis heu vist?

Ha estat important l'augment del nivell que conscienciàció arreu del fet que vivim en un món global, però que cal respectar les identitats de cadascú. Per exemple, Google ha entès que el món és multilingüe, així que fa els seus productes en el major nombre de llengües possible, i quan no ho fa, deixa oberta la possibilitat que qui ho vulgui ho tradueixi. Així que en el nou navegador que ha presentat, ja hi havia versió en català des del primer dia. Malaauradament, continua existint qui no entén que el món és plurilingüe, com Apple, que no permet que els seus programes es traduïssin al català. I no és perquè tingui res en contra de la nostra llengua, sinó que han apostat per funcionar només en 10 llengües, i el català no ha entrat en aquest grup. El problema d'Apple és que no han entès que el món és multilingüe i per tant no ofereixen una eina multilingüe.

I més enllà de la llengua dels programes, pel que fa als usuaris, quina evolució heu vist de l'ús de la llengua?

Els llocs on els catalanoparlants podem expressar-nos amb llibertat hi ha molta presència del català. Un exemple el tenim amb els blogs: el món blogger en català és enorme, és molt potent. El que veiem és que en tots aquells espais on la gent es pot desenvolupar en llibertat el català té una salut excel·lent. En canvi, la situació del català no és pas tan bona en àmbits com la telefonia mòbil, els videojocs, els DVD... i això és perquè són empreses qui decideixen amb quina llengua es fan els programes per totes aquestes eines, i aleshores pesen motius comercials i d'altres, que sovint bandegen el català. Així doncs, el català va bé sempre i quan ens ho deixin fer.

Com valoreu la consecució del domini .cat?

El .cat no ha servit per millorar la pre-

Entrevista a Jordi Mas, membre de Softcatalà

Softcatalà és una aventura que van començar tres amics. Jordi Mas era un d'aquests tres impulsors inicials. Volien fer alguna cosa per millorar l'ús del català a Internet, i el 1997 van decidir traduir el programa de navegació Netscape. La idea els va comportar un any sencer de feina, i el 2 d'octubre del 1998 va ser la presentació pública. Així va néixer Softcatalà. Des d'aleshores, Softcatalà ha treballat amb el mateix objectiu de fomentar l'ús del català a la informàtica, Internet i les noves tecnologies. És per

això que s'encarreguen d'anar traduint les eines informàtiques que van apareixent al català, especialment les que són més populars: programes de navegació, de tractament de text o el mateix escriptori de qualsevol ordinador. Aquest mes d'octubre han celebrat el desè aniversari. Actualment ja són un equip que funciona de manera col·laborativa amb un primer nivell d'implicació format per una vintena de persones, i un segon nivell d'un 50 persones amb una dedicació menys regular.

ENTREVISTA

sència del català a Internet, però en canvi sí que ha servit per tenir una representació a la xarxa com a nació, com a cultura; ens ha permès compartir un imaginari comú, ens uneix i ha comportat repercussió internacional. En canvi, per la llengua ha estat molt més positiu la possibilitat que la gent pugui fer lliurement blogs, ja que molts escullen fer-ho en català.

I després d'aquests primers deu anys, quins reptes us marquen des de Softcatalà?

Nosaltres mantenim el compromís amb la gent de continuar liderant la traducció dels programes més populars al català. A més, d'aquí a un mes tindrem una web nova. I finalment, un dels nostres objectius és tenir més incidència en la creació de recursos de lingüística computacional en català.

Què són aquests recursos?

Aquests recursos són eines com els traductors a través d'Internet, els correc-

tors automàtics, els programes de reconeixement de la parla o els de reconeixement òptic de caràcters. Són eines molt costoses de desenvolupar. Tant nosaltres com la Generalitat catalana i valenciana, juntament amb algunes universitats, hi hem invertit, però cal

seguir treballant-hi i destinant-hi recursos. Perquè us feu una idea de com n'és de costós desenvolupar aquestes eines, una dada: Softcatalà hem hagut de destinar quatre anys a crear el corrector ortogràfic català que s'usa en programes com l'OpenOffice. Ens volem implicar més en

aquests projectes i fer-ho amb la complicitat de les universitats i les institucions públiques. És una àrea on volem posar també el nostre granet de sorra.

En aquest àmbit, han fet prou les institucions?

La Generalitat i el Govern Valencià han invertit força diners, però encara fal-

ta. Hem de tenir en compte que les noves tecnologies són un món molt canviant i àgil, i que en canvi les administracions són una màquina lenta. Per tant, tenen poca capacitat de reacció als canvis que es van produint. Així que en trobem que pel que fa a lingüística computacional, les inversions que han fet són bastant tímides.

En quins altres àmbits haurien d'actuar les administracions per afavorir l'ús del català a la xarxa i en les noves tecnologies en general?

Un aspecte important on les administracions han de fer els deures és en l'ús del programari en català. Les administracions s'han de mentalitzar que ho han de tenir com una prioritat. A més, més enllà de la legislació, han de tenir en compte que el poder de compra que tenen les converteix en una eina molt potent per fer pressió al sector privat i que aquest opti per incorporar el català al programari que ven. Veiem molt compromís en l'usuari final per utilitzar programari en català, però en canvi veiem que la majoria d'universitats no es preocupen perquè els seus ordinadors estiguin configurats en llengua catalana. Les administracions han d'exercir el seu poder de compra. El moviment l'han de demostrar caminant.

LA REMATADA

Feixistes!

MARC GARCIA BARCELONA

El gener de 1939, les tropes feixistes entren a Barcelona després de tres anys de guerra; ni els anhels de llibertat ni les brigades internacionals aconsegueixen aturar l'envestida de les tropes franquistes amb l'ajut de l'aviació nazi. D'això en farà aviat 70 anys, i durant cadascun d'ells, els feixistes han estat presents als nostres carrers amb la mateixa impunitat que durant la dictadura.

La Sònia al parc de la Ciutadella, en Guillem a València, en Roger a Gràcia i tants d'altres han pagat amb la seva vida el fet de ser diferents al model oficial o voler canviar el món, víctimes d'agressions que no han merescut condemnes a Ajuntaments, Diputacions o Parlaments, que no han obert portades ni informatius, que no han generat il·legalitzacions, que no han motivat desautoritzar els actes públics dels seus assassins. Tal volta els feixistes de carrer i els dels ajuntaments, tribunals i comissaris no són tant diferents i simplement es reparteixen els papers en una operació dirigida pels interessos macroeconòmics; uns es dediquen a legislar, altres a fer creure que llei és sinònim de justícia (i per tant de democràcia), els de més enllà executen les ordres judicials i altres (i de manera inconscient, i per tant tolerada per la resta) apallissen als dissidents per tal d'atormar al seu entorn social i personal, intenten evitar que el famós fantasma que fa segles recorre Europa esdevingui alternativa als fantasmes que recorren Parlaments, ajuntaments o la Moncloa.

Enguany l'esquerma independentista podrà demostrar que entre els feixistes de fa 70 anys i els d'avui no hi ha diferències, i fins i tot que en són còmplices, d'una banda el 12 d'octubre els feixistes tornaran a manifestar-se impunement a Barcelona. I com no, la seva policia tornarà a defensar-los. D'altra banda, al gener, recordarem qui som i d'on venim, que som poble treballador català i que venim dels i les treballadores que fa dècades van lluitar amb les armes a la mà per esclafar el feixisme. El nostre serà un homenatge sincer als lluitadors, i no una fotografia muntada per a l'ocasió. Com si no hem d'entendre que la classe política catalana porti flors a Rafael de Casanovas? Avui seria considerat un perillós terrorista, detingut i torturat per les seves policies, jutjat en tribunals especials com l'Audiència Nacional espanyola i condemnat a cadena perpètua, difamat pels seus mitjans de comunicació, il·legalitzat el seu pensament, i si fes falta, apallissat o apunyalat fins a la mort pels seus incontrolats.

